

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

Anul LXXXVIII - Martie 2011

Curierul Adventist

Misterele Providenței

Sumar

3. Revelația adevăratei identități

Elena Petrescu

4. pe-Alături de Dumnezeu

Elida Oncea

**6. Mâncarea și băutura ca instrumente
ale harului**

Gerald A. Klingbeil

8. Misterele Providenței

Greg A. King

10. Valdenz pentru un an

Sânziana Constantin

12. Convertirea gigabyti-lor

Nelu Burcea

14. Ecouri – Începe să trăiești!

Redacția revistei Curierul Adventist

**18. Despre prietenie, identitate și priviri
strălucitoare**

Cristina Neagu

20. Învățând pentru eternitate

Steliana Sandu

22. Rubrica juridică

Gelu Panait

23. Oglindă, oglinjoară...

Bianca Timșa Stoicescu

24. Prim-diaconeasa – o mama pentru Israel

Iosif Diaconu

26. Intrebări despre inspirația Bibliei (V)

Interviu cu Florin Lăiu

28. Știri

30. Scrisoarea cu surprize

Cora Dumitru

31. Ionatan sau redeșteptarea realizată

Teodor Huțanu

CURIERUL ADVENTIST

Anul LXXXVIII, Martie 2011

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Redactor-șef: Virgiliu Peicu

Redactor: Iosif Diaconu

Consultanți:

Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georget Pirlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur,
Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:

Romică Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu,
Daniel Chirileanu, Marius Munteanu,
Constantin Dinu

Director: Iacob Pop

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoredactare: Rebeca-Emilia Iordan

Adresa de corespondență:

Curierul Adventist, str. Erou Iancu
Nicolae, nr. 38-38A Voluntari, jud.
Ilfov, cod 077190

E-mail: curierul@adventist.ro

Web site: www.curieruladventist.ro

Imprimare:

Tipografia Fast Print,
Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

Revelația adevăratei

identității

Expresia *lumea bună*, sau *high-life*, este pe cât de veche, pe atât de frecventă în limbajul cotidian, și definește o clasă socială aparte, o elită. Oamenii înțeleg diferit această sintagmă și nutresc o gamă variată de sentimente care sunt generate de poziționarea lor socială; cei ce fac parte din *lumea bună*, de obicei sunt demni, responsabili, simpli etc.; impostorii sunt mândri de apartenența lor și fac paradă de titluri și proprietăți. Cei din afara elitei se împart în două categorii: cei care își văd de viața lor, sunt mulțumiți și au ca ideal traiul decent, și alții care fac din viața lor o luptă continuă pentru depășirea condiției, pentru intrarea în *lumea bună*.

High-life e mai mult decât o lume civilizată; e o elită a societății, e aristocrația, adică o clasă socială care se bucură de mari privilegii, datorate originii, bogăției și poziției sale sociale. Definiția aceasta lasă un gust amar prin restrictivitatea accesului. Visul de a face parte din această lume se spulberă ușor și lasă în urmă tristețe și resemnare, poate chiar revoltă împotriva nedreptății de a fi plasați în afara unei lumi râvnite.

Sigur, optimiștii ar putea întrezări o șansă în cel puțin două criterii ale departajării: statutul material și cel social. În ultima vreme, oamenii au găsit numeroase modalități de a prăbuși bariera materială. Au câștigat mulți, chiar foarte mulți bani, unii atât de mulți, încât au devenit *vedete* mediatizate din plin. Ei încearcă să imite *stilul înalt*, aristocrat, dar, în felul acesta au mai curând șansa de a deveni snobi, decât aristocrați, căci banii nu pot depăși bariera originii.

Cu ani în urmă, am ascultat un interviu acordat de Alexandru Paleologu, în care se vorbea, la un moment dat, despre *meritocrație* ca șansă de a depăși complexele originii modeste. Așadar, există o șansă! Meritocrația deschide larg porțile afirmării. Știința, arta, politica, religia etc. lansează meritocrați, încununându-i cu distincții, titluri,

premier (vezi cel mai râvnit dintre ele, Premiul Nobel). Ce veste bună! În sfârșit, toți cei care poartă povara unei origini modeste de care ar vrea să se scuture și să nu și-o mai amintească niciodată se pot înrola în bătălia pentru obținerea titlului de meritocrat.

Goana după afirmare prin meritele noastre începe. Devenim curând colecționari de diplome și titluri academice, conducători de proiecte și instituții, misionari în zone albe, lideri de bază în comunitățile locale. Și?

Să ne luăm puțin timp și să ne privim în oglindă. Ce a făcut din noi această luptă? Am descoperit cumva ce este meritocrația? Ne-am dat seama că este cea mai perfidă capcană pe care ne-a pregătit-o vrăjmașul? Meritocrația induce lent, dar continuu, ideea că omul își poate salva condiția prin forțe proprii, că poate obține tot ce-și dorește.

Și iluzia ieșirii din anonim se vinde ușor și ieftin, lăsând în urmă o mulțime de victime, dar nu printre creștinii autentici. Un imn pe care-l cântam cu bucurie, mai ales sâmbăta seara, când străbăteam câțiva kilometri pe jos venind de la biserică, îmi răsună acum ca o revelație:

„Sunt copil de Împărat,
De-mpărat, de-mpărat,
Sunt copil de Împărat
Și eu cânt pe cale.”

Noi nu avem nevoie de meritocrație. Noi, pur și simplu, suntem aristocrați. Așa ne spune cântecelel, dar adevărul acesta îl legitimează Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu.

„Tutorul, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” (Ioan 1:12)

Acum, dacă am înțeles că avem origine nobilă, că facem parte din aristocrația singurei Împărății veșnice, atenția noastră trebuie să fie îndreptată spre responsabilitatea pe care o implică statutul de nobil, de fiu al lui Dumnezeu. Noi nu avem nevoie să luptăm pentru merite speciale. Nu avem nevoie să ne schimbăm identitatea, pentru că noi suntem copii ai lui Dumnezeu, suntem fiii și fiicele Regelui!!! Viața noastră, aspirațiile noastre, preocupările noastre ar trebui să fie consecința apartenenței noastre regale.

Dacă am uitat cumva cine suntem, dacă am rătăcit prin aventuri și escapade nesăbuite în lupta pentru a fi cineva, să ne întoarcem acasă, în casa Regelui. El ne așteaptă să ne pună pe umeri haina de prinț și în deget inelul de moștenitor al Împărăției Sale.

Elena Petrescu, lect. univ. dr. – Institutul Teologic Adventist, Cernica

pe-Alături de Dumnezeu

Elida Oncea

Într-o așezare rurală, ascunsă între unduirile Carpaților de Curbură, am întâlnit trei tineri a căror însuflețire molipsitoare mi-a potopit sufletul cu râvna imitării, dar și cu întrebări. Trăiau într-o ascultare plină de grațitudine, slujeau cu atâta abnegație, se dedicau atât de dezinteresat, încât era clar că în spatele mărturiei lor trebuia să fie ceva mai mult decât elanul tineresc. M-am întrebat ce experiență le anima mărturisirea și de unde își trăgea seva cucernicia lor? Într-o seară, pășindu-le alături, pe urma experiențelor care le-a marcat drumul credinței, am deslușit taina viețuirii lor când unul dintre ei a rostit, tâlcuind misterul: „Atunci, pe neprevăzute, L-am întâlnit pe Dumnezeu...”

Întâlnirea cu Dumnezeu! De aici rezidă secretul unui creștinism îmbibat în vitalitate, în aceasta constă puterea unei mărturisiri eficiente. Întrebarea care persistă totuși este: Dacă această experiență este vitală pentru reușita vieții creștine, cum se face că sunt atât de puțini oameni care se întâlnesc cu Dumnezeu? Sau, ca să venim și mai aproape, de ce noi, astăzi, nu ne mai întâlnim cu Dumnezeu?

M-am aplecat asupra Scripturii ca să poposesc în viața exemplor

de oameni care s-au întâlnit cu Dumnezeu și să înțeleg ce drum trebuie să parcurg pentru a nu mai rata marea întâlnire cu Viața. Printre alte perechi de pași, am descoperit urmele lui Ilie.

Drumul lui Ilie

Ilie este un bărbat al credinței care-și trasează itinerariul vieții după cuvântul Domnului. Drumul lui se intersectează cu pâraul Cherit, marcând popasul cu minunea pâinii corbilor. Străbate Sarepta, lăsând în urmă izvorul nesecat de făină și untdelemn. Înfuge apoi pe margine, în locul unei cruci pe mormânt de copil, borna kilometrică a minunii unei învieri.

Cărarea lui urcă prin munți și coboară prin câmpii, presărând minuni înaintea celorlalți trecători. Sub tălpile sale, văile roditoare se transformă în deșert, roua se usucă pe pulbere și stăvilarele cerului se zăvorăsc. Pașii lui trec apoi prin pustie, deschizând calea pentru noi minuni: foc se coboară din cer, ca răspuns la rugăciunea sa, și Domnul îl ascultă și Își arată puterea mistuind jertfa. Se poate spune, într-adevăr, că Ilie merge pas la pas cu Dumnezeu, că își croiește drumul alături de El și nu iese din limitele care îi sunt trasate. El parcurge

fiecare etapă după detaliile planului divin și acționează în conformitate cu poruncile primite; este plin de înflăcărare pentru Dumnezeu și nu-i este teamă să stea în picioare pentru cauza Sa în fața mulțimii.

Și totuși, există un moment în care elanul lui se mistuie sub focul amenințărilor Izabelei, încrederea lui se zdruncină și tăria i se clatină pe parcursul acestui drum. Iată-l refugiat într-o peșteră, descumpănit și plin de teamă. Ilie cel însuflețit, Ilie cel plin de avânt trece prin criza vieții lui și este pe cale să cadă pradă descurajării. El însuși își mărturisește pierderea zelului când Îi vorbește lui Dumnezeu folosind timpul trecut: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul Dumnezeul oștirilor” (1 Împ. 19:10). Elanul lui se stingea, dar Dumnezeu îi cunoaște încercarea și îi înțelege durerea inimii. De asemenea, mai știe că, în aceste momente, lui Ilie nu-i este suficient să fie conștient că a umblat la fiecare pas cu Dumnezeu. Ilie are nevoie de mai mult decât de conștiența faptului că a făcut totul după voia Domnului. Pentru ca să-l scoată din criză, lui Ilie i se pregătește o *întâlnire cu Dumnezeu*, pentru că El știe că asta îl va scoate pe profet din starea sa și îl va propulsa pentru lucrarea viitoare.

Întâlnirea lui Ilie cu Dumnezeu

Experiența în sine a întâlnirii sale cu Dumnezeu ne este prezentată în capitolul 19 din 1 Împărați, versetele 9-18. Dumnezeu îl cheamă pe Ilie din peștera în care fugise și i se adresează: „Ieși și stai pe munte înaintea Domnului” (v. 11). Și Ilie asta face: iese din peșteră și merge la locul indicat de Dumnezeu, „și iată că Domnul a trecut pe lângă peșteră”.

Acesta este primul pas spre întâlnirea cu Dumnezeu: să fii acolo unde te-a așezat El, să te asiguri că ocupi locul pe care El ți l-a hărăzit. Pentru a se întâlni cu Dumnezeu, Ilie era acolo unde l-a trimis El, „pe munte”. Dacă vreau să mă întâlnesc și eu cu Dumnezeu, trebuie să mă asigur că sunt acolo unde m-a trimis El.

Și cam unde ar fi aceasta? „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia...” (Marcu 16:15). Dumnezeu m-a trimis în lucrare. Este posibil chiar ca El să fi plecat înaintea mea și să fie acolo în întâmpinarea mea, dragostea Lui așteptând să mă întâlnească; dar, dacă eu nu sunt acolo unde m-a trimis, nu voi putea să-L întâlnesc. S-ar putea ca Domnul să vrea să-mi vorbească, dar cu siguranță nu-mi va vorbi, dacă nu sunt la locul de întâlnire cu El!

„Înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile... și, după vânt, a venit un cutremur de pământ... și, după cutremurul de pământ, a venit un foc...” (v. 11,12). Ilie aștepta întâlnirea cu Domnul. Probabil de la primele rafale, Ilie a fost convins că în acel vârtej avea să i se arate Domnul, dar „Domnul nu era în vântul acela”. Ilie mai avea de așteptat. Trebuia să îndure forța care „despica munții și sfărâma stâncile” și să mai aștepte încă. A venit și cutremurul de pământ și, chiar dacă Ilie s-a așteptat să-L vadă pe Domnul, „Domnul nu era în cutremurul de pământ”. Ilie tot mai avea de îndurat și de așteptat. A urmat și focul și, dacă profetul s-a așteptat ca Domnul să i se înfățișeze în foc, așteptarea lui nu s-a dovedit a fi la

capăt, pentru că „Domnul nu era în focul acela”. Abia „după foc a venit un susur blând și subțire”, și Ilie a auzit vocea Domnului care-i vorbea.

Este posibil ca înainte de întâlnirea cu Domnul să trecem prin încercări, să avem parte de greutăți (*vânt tare și puternic, cutremur, foc*), în care poate nu-L vedem pe Dumnezeu și ne descurajăm, dar de succesul cu care trecem prin ele depinde întâlnirea noastră cu El! La fel ca și Ilie, s-ar putea să așteptăm să-L întâlnim pe Dumnezeu, dar, în loc de aceasta, să fim trecuți printr-un vânt puternic, iar vântul vestește și aduce schimbarea (Gen. 8:1, Fapte 2:2, Iona 1:4).

De cele mai multe ori, nu ne întâlnim cu Domnul pentru că nu suntem dispuși să trecem prin greutăți, ne oprim la jumătatea drumului și ne lăsăm doborâți fără să mai luptăm. Să învățăm de la Ilie, pentru ca atunci când vin greutățile să nu ne găsească tânguindu-ne în vale, ci să urcăm pe munte, pe Stânca Hristos.

Întâlnirea mea cu Dumnezeu

În mod surprinzător, întâlnirea lui Ilie cu Dumnezeu nu decurge așa cum ne-am așteptat. Dumnezeu nu-i făgăduiește nici apărare împotriva Izabelei, nici adepți din popor care să-l susțină, nici încoronarea lucrării prin pocăința colectivă a poporului. Dimpotrivă, ceea ce-i spune Dumnezeu ar putea, la suprafață, să pară o deziluzie. Cerința lui Dumnezeu e directă și clară: „Du-te, întoarce-te pe drumul tău prin pustiu... și, când vei ajunge... ,să ungi pe Elisei... ca proroc în locul tău” (v. 15,16), menționând că vor muri mulți și numărul celor rămași din Israel se va limita la 7.000.

Dacă te-ai așteptat ca după întâlnirea cu Domnul viața să fie ușoară și liniștită și toate lucrurile bune și frumoase, nu uita că Domnul,

după întâlnire, l-a trimis pe Ilie înapoi în pustie.

Așadar, nu numai că drumul său trebuia să se întoarcă *prin pustie*, dar era îndreptățit să creadă că printre cei ce vor cădea uciși va fi și el, de vreme ce trebuia să-l ungă pe Elisei în locul său. Ilie era deja alungat și prigonit de toți, și acum Domnul Însuși îi cere să pună pe altul în locul lui. Cât de greu trebuie să-i fi fost (având în vedere că Ilie nu cunoștea viitorul și nu știa că va fi luat la cer)! Și totuși Ilie *merge până la capăt și îndeplinește întru totul cerințele Domnului*, ungându-l pe Elisei ca proroc. Uimitor este însă faptul că adevărata întâlnire cu Domnul tot nu are loc acum, ci mult mai târziu (2 Împ. 2).

Câtă răbdare! Iar noi ne grăbim și vrem ca Domnul să ne facă parte de întâlnirea „față-n față” după două vizite făcute bolnavilor sau vecinilor, după ce am trecut cu bine de prima încercare sau după o mărturisire pentru un nou-venit...

Întâlnirea cu Domnul are loc numai după ce străbătem până la capăt drumul credinței: „Cine va răbda *până la sfârșit* va fi măntuit” (Matei 24:13). Sunt la locul pe care mi l-a încredințat Dumnezeu? Unde mă aflu când bat vânturile încercărilor? Pe Stâncă? Cum rămâne inima mea când vin greutăți? Unde m-am oprit pe drumul spre cer? Sunt eu dispus să merg până la capătul drumului pentru Domnul? Pe acest drum este important nu doar să trec prin greutăți, ci să și rămân curat, fără să-mi mânjesc haina sufletului, pentru că doar „cei cu inima curată” Îl vor vedea pe Dumnezeu (Matei 5:8).

Mâncarea și băutura ca instrumente ale harului semnificații din Vechiul Testament

Gerald A. Klingbeil, redactor *Adventist Review*

Momentele de părtășie din jurul unei mese sunt întotdeauna experiențe minunate. În multe țări și culturi, faptul de a mânca împreună cu cineva înseamnă că există o relație de prietenie strânsă între cei doi și că aparțin aceleiași comunități.

În acest articol, vom descoperi împreună multiplele semnificații și dimensiuni pe care le presupunea hrănirea atât în Vechiul Testament, cât și în Orientul Apropiat. Vom vedea, așadar, că elemente precum credința, judecata sau comuniunea sunt strâns legate de acest act. De asemenea, Îl vom descoperi pe Dumnezeu a cărui desfătare este aceea de a sta cât mai aproape de creaturile Sale. Vom fi surprinși să găsim mesaje interesante despre acest subiect, pe măsură ce vom parcurge anumite pasaje biblice mai puțin explorate.

A mânca și a bea în lumina Vechiului Testament

Modul în care privește societatea occidentală a secolului al XXI-lea actul de a mânca și a bea este mult diferit de percepția biblică asupra acestui lucru. Pentru noi, faptul de a mânca se rezumă la necesitate (de exemplu, avem nevoie de

vitamine) și devine din ce în ce mai impersonal și mai grăbit (fast-food).

În perioada Vechiului Testament, oamenii nu mâncau doar pentru a se hrăni sau pentru a-și susține viața. Acest lucru se petrecea de cele mai multe ori în comuniune cu alte persoane și avea mai multe scopuri.

A lua masa împreună cu alții însemna consolidarea legăturilor sociale, așa cum reiese din narațiunea fiilor lui Iov. Aceștia își întăreau relațiile de familie prin organizarea frecventă a meselor de părtășie.

Deseori, anumite decizii politice sau de natură contractuală erau ratificate cu ocazia unei mese. Când Isaac și Abimelec au convenit asupra unei relații pașnice între triburile lor, au pecetluit acest legământ mâncând împreună (Geneza 26:28-31).

Mesele puneau laolaltă dușmani vechi și aveau menirea să deschidă o nouă perioadă de înțelegere și pace. Această dimensiune a mesei poate fi observată în 1 Regi 6:23, când Elisei și regele lui Israel hotărâsc să hrănească soldații siriieni.

De asemenea, masa era o parte importantă a sărbătorilor religioase. Sărbătoarea pascală din Exodul 12, de exemplu, nu ar mai fi putut reprezenta credința comună a credincioșilor în Mielul lui Dumnezeu dacă s-ar fi efectuat fără participarea tuturor membrilor casei (sau chiar a vecinilor).

O altă semnificație destul de frecventă a mesei este reprezentată de exprimarea bucuriei. Acesta ar fi trebuit să fie mesajul meselor organizate de familia lui Elcana în timpul călătoriei anuale la Silo (1 Sam. 1:3-15). În acest caz, șicanele domestice dintre cele două soții denaturează scopul principal al acestei ocazii. Este clar însă că atunci când se aduceau anumite jertfe mai importante, mesele festive erau parte a evenimentului.

Oamenii care nu mâncau împreună cu ceilalți (sau care nu mâncau deloc) erau, de obicei, în zile de doliu. Când David și oamenii lui au auzit despre moartea lui Saul și a fiilor lui, au hotărât să postească până seara (2 Sam. 1:12).

Porunca ciudată de a nu mânca și a nu bea dată omului lui Dumnezeu din 1 Regi 13:17, trebuie să fie înțeleasă în contextul mai larg al povestirii. Aceasta devine punctul de încercare și testare la care, în cele din urmă, profetul va cădea. A participa la masă cu autodesemnătul mare-preot al unui sistem religios decăzut ar fi fost împotriva

voinței divine și ar fi cauzat o serie de compromisuri. Să reținem că a împărți mâncarea cu cineva reprezenta și faptul că îi împărțeau ideile. Ascultarea de porunca explicită a lui Dumnezeu este un element-cheie al mesajului profetic împotriva altarului idolatru. Faptul că, în cele din urmă, profetul nu a respectat această poruncă a dus la denaturarea mesajului său ferm, fapt care a avut drept consecință moartea acestuia.

Pe muntele Carmel

Întâmplarea de pe muntele Carmel, care îi are ca principali protagoniști pe Ilie și profeții lui Baal, constituie frecvent un material didactic de la copii până la cele mai instruite persoane. Este o istorie plină de dramatism, tensiune și răsturnări de situație. Este, de asemenea, povestea unei minorități împotriva majorității (ca să fim preciși 1 împotriva a 450 – 1 Regi 18:22); aceasta ne amintește că rămășița lui Dumnezeu este cu adevărat în mâinile unui Salvator minunat.

Comportarea calmă a lui Ilie este pusă în contrast cu manifestarea zgomotoasă a profeților lui Baal, care încercau în acest fel să-i atragă atenția. „Încurajarea” sarcastică a lui Ilie (1 Regi 18:27) reflectă în mod strălucit concepția pe care anticii o aveau despre zeități. Pentru antici, zeii priveau, lucrau, mâncau și, deseori, gândeau la fel ca ființele umane. Acest subiect este dezvoltat mai târziu de Isaia în descrierea remarcabilă pe care o face deșertăciunii de confecționarea idoli după modelul omului (Isaia 44:9-20).

Ceea ce ne interesează în mod special aici nu este totuși confruntarea dintre cele două tabere și nici miraculoasa consumare a jertfei prin focul coborât din cer. Ne vom concentra mai degrabă asupra invitației pe care o face Ilie lui Ahab de „a mânca și a bea” înainte de a începe ploaia: „Apoi, Ilie a zis lui Ahab: «Suie-te de mănâncă și bea; căci se aude vuiet de ploaie.»” (1 Regi 18:41,42). Citită după aproape trei mii de ani, invitația așezată în contextul dat ne contrazică. Ce semnificație are aceasta? De ce era important ca Ahab să ia masa atunci și acolo?

Harul divin în locuri neașteptate

Invitația adresată lui Ahab pentru „a mânca și a bea” nu este o chemare amicală ca un rege flămând să-și recapete puterile. Mai degrabă, această imagine a mesei pe munte este o trimitere la legământul încheiat la muntele Sinai. Ca parte a ritualului acestui legământ, Moise însoțit de Aaron, Nadab, Abihu și cei 70 de bătrâni s-au suit pe munte și au mâncat, și au băut înaintea Domnului (Exodul 24:1-11).

Contextul din 1 Regi 18 descrie agitatul conflict dintre profetul Domnului și profeții lui Baal. Este oare posibil ca invitația de „a mânca și a bea” să fie o ultimă încercare de a recâștiga inima acestui rege apostat? Putea fi aceasta o sclipire

a harului, comunicată într-un mod pe care un israelit de atunci îl înțelegea?

Invitația de a mânca și a bea apare într-un moment strategic al experienței de pe Carmel. Loialitatea religioasă a tuturor este într-un proces de reorientare. Se va întoarce și Ahab la închinarea adevărată sau va continua în idolatrie până la apostazia completă?

Versetul din 1 Regi 18:42 este textul-cheie pentru elucidarea enigmei. „Ahab s-a suit să mănânce și să bea. Dar Ilie s-a suit pe vârful Carmelului...” Acest text ne indică faptul că Ahab **nu** a răspuns invitației harului.

Într-adevăr, Ahab s-a suit pentru a mânca și a bea, dar a făcut lucrul acesta singur, fără compania vreunei persoane. Textul ebraic nu conține nicio referire la vreun tovarăș omenesc sau divin. El s-a supus, fiind copleșit de manifestarea extraordinară a puterii lui Dumnezeu: Cine ar fi îndrăznit să refuze o astfel de invitație? Totuși Ahab nu a acționat din inimă, pierzând astfel o nouă ocazie de a se întoarce la adevăratul Dumnezeu.

„A mânca și a bea” înaintea Domnului pe munte, imediat după manifestarea puterii și măreției divine, era, cu siguranță, o modalitate unică de a atrage atenția lui Ahab. Aceasta demonstrează dorința lui Dumnezeu de a atinge și a schimba inima regelui cu cea mai decăzută situație descrisă în Scripturi. Ai fost vreodată surprins de sclipirile harului lui Dumnezeu plasate în locuri în care nu te așteptai? A avut acest har vreun efect asupra ta sau erai prea ocupat să îl observi, trecând astfel indiferent pe lângă el?

Personal, am găsit manifestarea harului divin în cele mai obișnuite situații ale vieții. Da, chiar simplul act de „a mânca și a bea” poate constitui mijlocul de descoperire a iubirii divine. Așa că, la următoarea masă pe care o vei lua, să fii atent la ce mănânci. Cine știe, poate Dumnezeu a pus acolo o porție generoasă de har.

Traducere: Iosif Diaconu

Preluare din *Adevntist Review*, 20 august 2009

Misterele Providenței

Greg A. King

În ciuda întoarcerii la Betleem, aceleași probleme și aceleași incertitudini au continuat să necâjească viețile celor două văduve, Rut și Naomi. Problema lor era fără ieșire. Ca o ironie amară, deși acum locuiau în Betleem (Casa pâinii), erau în continuare urmărite de foamete. Apăsate de singurătate, cel două femei aveau convingerea că starea lor se datora judecății divine (Rut 1:20,21). În această situație, probabil, erau pe punctul de a se da bătute.

Suferința văduvelor din Israelul antic este asemănătoare durerii pe care o trăiesc mulți din Biserica noastră de azi. Dintre cele mai acute cazuri amintim văduvele, persoanele de curând divorțate, angajații loiali care au fost concediați, părinții sau soții diagnosticați cu o afecțiune gravă. Solia din Rut 2 ne prezintă un Dumnezeu care lucrează pentru copiii Săi; aceasta ne transmite speranță și ne dă curaj ca să trecem prin toate încercările. Cel Atotputernic nu ne-a uitat, nici nu ne-a abandonat, ci e gata să conducă evenimentele și împrejurările spre binele nostru vremelnic și veșnic.

Primul verset din Rut 2 indică deja faptul că problemele lui Rut și Naomi se apropie de o rezolvare. Prezentarea lui Boaz, ruda cea bogată a lui Naomi, conține sămburele unei posibile soluții. În acest punct

al narațiunii, Naomi și Rut încă nu își dau seama că acesta poate deveni răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile lor. Resursele sale, statutul juridic pe care îl avea față de familia lui Elimelec și, mai ales, dorința lui de a le ajuta pe aceste femei au fost, în cele din urmă, mijloacele de izbăvire.

Dar, între timp, ce au de făcut Rut și Naomi? Potrivit prevederii din Leviticul, săracilor le era îngăduit să strângă spicele lăsate de secerători (Lev. 19:9,10; 23:22; Deut. 24:19-22).

Tocmai acest lucru vrea să facă și Rut atunci când își propune să caute un ogor de pe care să strângă spice.

„Și s-a întâmplat” să sosească la ogorul lui Boaz. „Și s-a întâmplat” (*qarah*). Care este, oare, semnificația acestei fraze? Vrea autorul să sugereze că întâlnirea lui Rut cu

Boaz, eveniment care pe parcursul cărții se încarcă de o semnificație colosală, nu este decât o coincidență?

Categoric, nu! Într-adevăr, cititorul poate avea impresia că Rut a ajuns pe ogorul lui Boaz din întâmplare. Dar aceasta nu reprezintă decât modul în care autorul vrea să spună că intenția omenească nu a fost activ implicată în realizarea acestui eveniment. Pentru Rut și pentru Boaz a fost o întâmplare, dar nu și pentru Dumnezeu.¹ Un studiu al rădăcinii verbale care apare aici (*qarah*) consolidează această idee, și anume că „Yahweh (Domnul) deseori se află în penumbra contextelor în care apare termenul *qarah*.”²

Exprimându-se astfel, autorul încearcă să ne transmită un anumit lucru despre providența divină. În cartea lui Rut, providența nu este spectaculoasă sau miraculoasă precum focul de artificii pe bolta cerească. Dimpotrivă, o mare parte din activitatea lui Dumnezeu „se desfășoară în penumbră; lucrarea Sa nu se manifestă prin intervenție vizibilă, ci prin exercitarea tăcută a controlului asupra evenimentelor.”³ În această notă discretă, toate evenimentele care urmează întâlnirii lui Rut cu Boaz transmit impresia că sunt parte a planului divin de răscumpărare și refacere.

Toți cei care trăiesc astăzi experiențe dureroase, ca Rut și Naomi, au nevoie să audă mesajul că Dumnezeu este implicat în viața lor. El, care știe și când o vrabie cade la pământ (Matei 10:29), este interesat și Îi pasă de ceea ce se întâmplă cu aceste suflete. Aceștia au nevoie să li se aducă aminte de darul răscumpărării și de reșezarea finală a tuturor lucrurilor. Ei trebuie să afle mai cu seamă de Isus Hristos, Marele Răscumpărător, Cel către care arăta Boaz.

1. Roanld M. Hals, *The Theology of the Book of Ruth*, Philadelphia: Fortres, 1969, p. 12.

2. Robert L. Hubbard Jr. *The Book of Ruth*, NICOT, Grand Rapids: Eerdmans, 1988, p. 141.

3. Edward R. Campbell Jr., *Ruth*, AB, Garden City: Doubleday, 1975, p. 29.

Încă un lucru mai trebuie spus despre Rut. Descendența moabită ar fi trebuit să fie un impediment în procesul de acceptare a ei în poporul lui Dumnezeu. Trebuie să observăm faptul că, pe parcursul întregii cărții, autorul are o deosebită plăcere să ne atragă atenția că Rut este o străină. Unele referințe, cum ar fi cea din Rut 2:6 (de două ori se face referire la originea ei moabită), sunt în mod evident accentuări ale obârșiei ei. Nu este pierdută nicio ocazie de a i se aminti cititorului ereditatea ei moabită (1:4,22; 2:2,6, 21; 4:5,10). În virtutea acestui statut de venetic, Rut se considera nevrednică de orice formă de bunătate (2:10).

Accentul pus pe naționalitatea ei străină are o altă semnificație aici. El slujește pentru a evidenția puterea divină care a schimbat statutul acestei femei, dintr-o văduvă străină într-o fiică a lui Israel. În ultimul capitol al cărții, Rut este descrisă ca fiind binecuvântată de Dumnezeu și bucurându-se de mare cinste în Israel (Rut 4:11-22). Această străină, a cărei ereditate moabită ar fi părut să o așeze în afara posibilității acestor binecuvântări, devine, în final, străbunica lui David. Mai târziu, pe linia ei genealogică apare chiar Mesia, Domnul Isus Hristos (Matei 1:1-17).

„Dumnezeu nu este părtinitor, ci primește oameni din orice neam, care se tem de El și fac ce este bine” (Fapte 10:34,35). Acest adevăr trebuie proclamat cu putere în aceste vremuri în care caracteristicile etnice sunt considerate de mulți criterii ale calității. Faptul că răscumpărarea și refacerea sunt acordate acestei străine scoate în evidență valoarea și statutul egal de care se bucură toți oamenii în ochii lui Dumnezeu. Bogățiile Împărăției cerești îi așteaptă pe toți cei care cheamă Numele Domnului (Rom. 10:9), indiferent de situație, rasă sau neam.

Urme pe stâncă

Luna martie în memoria adventistă...

21 martie 1843-21 martie 1844 – La începutul predicării sale, William Miller, fără a specifica o dată fixă a revenirii Domnului Hristos, a spus însă: „Sunt absolut convins că undeva, între 21 martie 1843 și 21 martie 1844..., Hristos va veni.” Astfel, 22 martie devine data primei dezamăgiri a adventiștilor de la 1844. Totuși lipsa unei date precise și controversele legate de cronologia exactă a anului ebraic au făcut ca ea să nu aibă amploarea celei ce urma să vină în octombrie.

24 martie 1849 – Ellen White primește o viziune specială despre Sanctuarul din ceruri și despre fazele lucrării Domnului Isus, astfel ea îl vede trecând în Sfânta Sfințelor, locul în care slava lui Dumnezeu strălucește asupra tablelor Legii, în timp ce ușa din prima despărțitură se închide pentru totdeauna. Această viziune i-a ajutat pe conducătorii adventiști de atunci să înțeleagă ce înseamnă „ușa închisă” și i-a chemat să răspândească solia profetică nu doar la foștii milleriți, ci lumii întregi.

12 martie 1852 – A fost o întâlnire importantă în casa familiei Thompson, pentru studiu, rugăciune și planuire.

Erau prezenți James și Ellen White, Joseph Bates, Rhodes, Hiram Edson și alții. Cu această ocazie s-a hotărât cumpărarea unei prese pentru tipărit și așezarea ei la Rochester, New York. Fratele Hiram Edson și-a vândut ferma pentru a-i oferi lui James White cei 650 de dolari necesari pentru cumpărarea unei prese manuale. Până în luna octombrie se acoperiseră, din donații, toți banii necesari pentru înființarea Tipografiei Review and Herald.

21 martie 1891 – Ellen White va citi o mărturie specială în fața unui grup de 30 de pastori și administratori cu responsabilități importante în conducerea Bisericii, adunați la Sesiunea Conferinței Generale. Deși a fost convinsă că solia va crea controversă, ea a vorbit deschis despre ispita prejudecății rasiale în Biserică. Ea a arătat nevoia de misionari pentru populația de culoare și nevoia de instruire a albilor și negrilor deopotrivă – ceea ce implica deschiderea școlilor noastre și pentru acești studenți discriminați de societatea de atunci.

Adrian Neagu, pastor, Pitești

Valdenz pentru un an

Sînziana Constantin*

Lumina luminează în întuneric (*Lux lucet in tenebris*) era mottoul temerarilor valdenzi de pe vremuri, dar este și al studenților valdenzi contemporani. Cine sunt însă valdenzii din România zilelor noastre? Cei aproximativ 90 de studenți și elevi implicați în proiectul misionar „Student valdenz”. Și pentru că este nevoie ca lumina să lumineze în întuneric pe tot parcursul anului, nu doar în vacanța de vară, proiectul s-a continuat cu „Valdenz pentru un an” (octombrie 2010 - iunie 2011).

Un grup de tineri, cu o orientare profesională variată, au înțeles că timpul este scurt, lucrul este mult și lucrătorii sunt puțini. Printre ei puteți găsi contabili, sociologi, teologi, muzicieni și cadre medicale. Ei au ales să-și folosească talentele spre slava lui Dumnezeu și binecuvântarea semenilor. Au ales să răspundă afirmativ și prompt chemării de a fi „lumina lumii”, având privilegiul de a fi instrumente în providența divină prin care o amprentă veșnică poate fi pusă în viețile multora.

Astfel, Marta Răceală – Craiova, Mugurel și Daniela Ciurea – Curtișoara, Ionela Copoiu – Slobozia, și Olivia Stănescu – Târgoviște, formează nucleul echipei de valdenzi coordonată de Loredana Toluș. Ei au privilegiul ca în perioada menționată să facă un popas de câte 10-20 de zile în fiecare Conferință, pentru campanii de colportaj.

Metodele de lucru pe care le folosesc sunt variate și împletesc eficient lucrarea de distribuire a literaturii cu lucrarea misionară medicală. Folosind astfel „brațul drept al Evangheliei”, deschid ușile multor instituții, oferă programe de îmbunătățire a sănătății, susțin seminare de educație în școli și merg pe teren din loc în loc, asemenea Domnului Hristos, slujind nevoilor acelor pe care-i

întâlnesc. Studenții care nu s-au putut înscrie pentru toată perioada proiectului au posibilitatea de a se alătura echipei formate în oricare dintre campaniile organizate.

Itinerarul a început pe data de 15 octombrie 2010 la Arad, Conferința Banat. Timp de două săptămâni, tinerii valdenzi au avut ocazia de a se forma pentru lucrarea cu seminare în școli. Au ascultat prezentarea seminarului „Prietenii sistemului imunitar” la clasele I-IV și a seminarului „Gândește cutezător” la clasele V-VIII și chiar la liceu. După pregătire au fost ei înșiși în postura de lectori.

A fost o provocare pentru fiecare dintre valdenzi să aibă de-a face atât cu copii cuminți, atenți, receptivi, care ascultă cu interes, cât și cu elevi mai puțin disciplinați, care le-au pus răbdarea la încercare. Legat de acest lucru, Dana și Mugurel ne povestesc:

„Eram amândoi la o școală unde trebuia să prezentăm, la una dintre clasele a V-a, seminarul „Gândește cutezător”. Încă de când am intrat în clasă, am simțit prezentă puterea celui rău printr-un anumit copil. Atunci când acesta ne-a văzut, a început să scoată niște țipete foarte ciudate, sărea pe scaune, alerga prin toată clasa, comportându-se într-un mod neobișnuit. Ne-am dat seama că, dacă nu se potolește, cu greu puteam ține seminarul, mai ales că noi nu aveam o atât de mare experiență și nici profesorul nu avea să asiste la prezentare. Am început să vorbim cu Tatăl ceresc și ne-am rugat pentru puterea Duhului Său. Era limpede că aceasta era singura soluție.

Dana: Mugurel avea să prezinte seminarul, iar eu m-am așezat lângă acest băiat în ultima bancă. Am început să vorbesc cu el, să încerc cumva să-l liniștesc, însă, în același timp, mă și rugam. N-aș fi crezut însă că răspunsul avea să vină atât de prompt.

Mugurel: Am început expunerea și, exact în momentul acela, băiatul respectiv s-a liniștit brusc. Parcă i-a închis cineva gura; rămăsese nemișcat. A urmărit captivat toată prezentarea și cred că a fost cel mai liniștit din toată clasa. La sfârșit, deși nu avea bani la el, a cerut în mod insistent o carte și a promis că o va plăti a doua zi, ceea ce a și făcut.

Am experimentat în acea ocazie puterea rugăciunii și cum poate să schimbe Duhul Domnului o inimă. Meritul este doar al Lui.

Oricum, nu mică era bucuria lor, la sfârșitul orelor de curs, când copiii solicitau revista *Prietenii sistemului imunitar* sau cărțile *Mâini înzestrate* și *Gândește cutezător* ale doctorului Ben Carson și când cadrele didactice își exprimau mulțumirea, bucuria și aprecierea că astfel de programe se desfășoară în școlile românești.

În perioada 8-19 noiembrie 2010, echipa valdenzilor a mers în Conferința Transilvania Sud, la Agnita, județul Sibiu. Agnita este un oraș mai mic, cu specific săsesc și oameni primitivi. S-a lucrat în școli, în instituții și a fost parcursă toată localitatea, din casă în casă.

Aici, o nouă provocare s-a ivit în viața valdenzilor: să intre în casele oamenilor, să se apropie de ei prin testele medicale gratuite și sfaturile de sănătate, ca apoi să le prezinte, pe rând, cărțile valoroase, să aibă discuții profunde cu oameni diferiți ca temperament și pregătire, să se roage chiar cu cei interesați.

La masa de prânz sau la sfârșitul zilei era o adevărată bucurie să te afli printre tinerii entuziaști care povesteau cu înflăcărare ce întâlniri avuseseră în acea zi, ce discuții purtaseră. Nu puteai însă să nu observi și lacrimile de milă din ochi și dispoziția de mijlocire în atitudinea celor care întâlneau oameni împietriți sau cu mințile mult întunecate de filozofia celui rău. Astfel, au experimentat că pe măsură ce învață să slujească, sensibilitatea sufletului lor crește, iar caracterul se dezvoltă tot mai mult după chipul divin.

A treia campanie valdenză a avut loc între 28 noiembrie și 15 decembrie 2010 în Conferința Oltenia, la Slatina. O echipă frumoasă, formată din 15 colportori și valdenzi ajutați de 20 de voluntari din comunitățile Slatina, Curtișoara și Piatra Olt, a lucrat într-un cartier central de

blocuri, la magazine, în 9 școli, dar și în alte 25 de instituții publice.

Valdenzii au început să le prezinte seminarul „Ai grijă de inima ta”. O altă provocare a fost aceea că ei puteau fi acum instructori pentru alți voluntari.

În perioada 17-27 ianuarie 2011, valdenzii au fost găzduiți de membrii comunității Balta Albă din București și au lucrat împreună cu îngerii și cu un număr însemnat de frați într-un cartier de blocuri, magazine și două școli. Ceea ce a adus un plus de culoare acestei campanii a fost faptul că membrii care au mers pe teren au adoptat familiile întâlnite pentru a dezvolta o relație de prietenie și a sluji nevoilor lor fizice și spirituale. Itinerarul continuă cu Râmnicu-Vâlcea, Slobozia, Zalău, Iași.

Iată, în final, mărturia Ionelei Copoiu, una dintre tinerele implicate în acest proiect: „Am hotărât să particip în proiectul «Valdenz pentru un an» în ideea de a ajuta oamenii să adopte un stil de viață sănătos, echilibrat, dar să aibă și o legătură mai strânsă cu Cel care întreține viața. Pe parcurs, am observat că, în primul rând, eu am fost schimbată. Este minunat să știi că Tatăl cerească lucrează prin tine pentru răspândirea Evangheliei. Cea mai mare bucurie a unei zile este atunci când în casa unor oameni rămâne o carte deosebită – *Viața lui Iisus* – o carte prin care Îl vor simți pe Dumnezeu mai real, mai interesat de problemele lor, un Prieten adevărat.”

Dacă locuiești în apropierea localităților pe unde vor trece valdenzii, profită de ocazie și alătură-te lor. Bucuria slujirii, curajul, răbdarea, dragostea lor de oameni te vor molipsi și-ți vor aduce în suflet un strop din bucuria cea mare a Stăpânului, aceea de a descoperi sufletele alese ce sunt în așteptarea unuia care luminează în întuneric.

Dacă Lumina a ajuns și în inima ta, n-o ascunde sub obroc!

www.studentvaldenz.ro

*Prim-colportor,
Conferința Oltenia

CONVERTIREA GIGABYT-ILOR

Nelu Burcea*

(Evanghelia pe internet)

„Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1:8).

Când Isus Hristos rostea aceste cuvinte, ideea de misiune începuse deja să prindă contur în mintea ucenicilor. Aceștia erau dornici să vorbească lumii despre minunile harului mântuitor, despre puterea transformatoare a Duhului Sfânt și despre reîntoarcerea în glorie a Celui pe care lumea Îl lepădase, dar pe care ei Îl iubeau.

În textul din Faptele apostolilor 1:8 se remarcă trei elemente interdependente prin scop și importanță: puterea Duhului Sfânt, mărturia despre Domnul Isus Hristos și implicarea umană, ca rezultat al complementarității primelor două elemente.

Dar se pune o întrebare: De ce Domnul Isus Hristos, după o enumerare scurtă: Ierusalim, Iudeea, Samaria, Se limitează la expresia „și până la marginile pământului”?

Acestea au fost ultimele Lui cuvinte, ceea ce mă face să cred că au fost unele dintre cele mai importante, după care S-a înălțat la cer.

Drumuri romane pentru soldații lui Hristos

Cu siguranță că reducția folosită de Mântuitorul: „Până la marginile pământului”, nu limitează, ci extinde. Pe de altă parte, în înțelepciunea Lui, pune o perdea viitorului pentru a nu fi șocant pentru o categorie de oameni incapabili să înțeleagă sensul intenționat de Mântuitorul.

Cum ar fi sunat în mintea evreilor, chiar și a ucenicilor, o exprimare de genul: „Ierusalim, Iudeea, Samaria, Roma etc.?”

Roma? Care Roma? Romanii aveau să distrugă Templul. Templul Domnului! Templul Domnului!

Probabil că pentru un evreu era prea mult. Evanghelia în Roma?! Acest adevăr poate fi confirmat și de următoarele mii de ani. Drumurile pietruite ale romanilor aveau să devină atinse de spiritul misionar al ucenicilor; aveau să fie pătate de sângele sfinților, aveau să rămână mărturie pentru milenii, fiind incluse de Domnul într-un plan de salvare al oamenilor de la păcat. Drumurile romane, pe care soldații romani își cărau ranițele pentru a cuceri lumea, devin drumurile mărturie.

Poate că, pentru o generație, drumurile romane erau o amenințare, dar, după mai multe generații, aceste drumuri au devenit căile prin care sosea salvarea. Speranța adventă, scrisă pe suluri de piele, adusă de mâine obosite și tremurânde, aducea pacea în suflet chiar dacă erau vremuri de război.

Pentru fiecare timp din istorie au fost felurite „drumuri romane” neacceptate la început, dar folosite din plin pentru mărturia lui Isus Hristos.

Gândiți-vă la dezvoltarea tehnologiei tiparului. Există o mulțime de reviste dacă nu imorale, măcar discutabile. Câte imagini indecente pot fi văzute în cadrul programelor televiziunilor sau câte programe rele sau nefolositoare s-ar putea asculta la radiourile comerciale?

Totuși să ne gândim câteva secunde: Cum ar arăta dinamica secolului al XXI-lea fără aceste sisteme de comunicare sau cum s-ar împlini visul oricărui creștin ca Evanghelia să ajungă la marginile pământului?

Faptul că pe anumite „drumuri romane” sunt transmise mesaje care ar putea distruge Ierusalimul nu ne împiedică să le folosim pentru a duce speranța Noului Ierusalim. Nu „drumul roman”, ci scopul pentru care este folosit poate fi interpretat ca fiind bun sau rău.

Evanghelia și drumurile postmoderne

Orice drum nou inspiră teamă, dar, după un timp, realizăm că aceasta poate fi metoda actuală prin care să transmitem mărturia despre Domnul Isus Hristos.

Poate că pentru evrei răsunetul expresiei „drumuri romane” poate fi la fel de disonant ca apariția radioului sau a televiziunii. Sau ce rezonanță au în mintea noastră cuvintele: Facebook, hi5, Skype, Mess, e-mail etc.? Cu siguranță că, pentru o generație care nu este obișnuită cu astfel de sisteme, acestea pot crea destulă confuzie.

„Începe să trăiești!” nu a fost doar un test pentru prezența la biserică, pentru audiența la Speranța TV sau la Radio Vocea Speranței, ci a fost un test și pentru misiunea pe internet (www.misiunepe.net).

Statistica ne spune următoarele¹:

- accesări pe Facebook și pe hi5: 212.099 de accesări
- vizitatori unici: 281.752 – între 21 ianuarie și 13 februarie, pe site-urile www.sperantatv.ro, www.incepesatraiesti.ro, www.rvs.ro
- download-uri prelegeri: 25.295
- streaming online: 3.900 unici/minut (record în 4 februarie), media 2.900
- Total afișări: 653.459

Nu trebuie să discutăm prea mult despre asta. O generație care s-a născut nu demult, generația internetului, așteaptă într-o Romă păgână să fie evanghelizată de cei care dețin mărturia Domnului Isus Hristos.

În urmă cu patru ani, prezența unei televiziuni a bisericii a fost un nou suflu dat misiunii, deși unii au considerat că nu este absolut necesară o astfel de instituție. Tot așa, prezența misiunii pe internet va deveni un plus al lucrării mărturiei, o metodă actuală de transmitere a soliei adventiste într-o lume seculară.

De multe ori ne temem de internet pentru copiii noștri, și bine facem. Dar temerea noastră nu îi face pe ei să renunțe la internet. Cred că ar fi mai constructiv dacă le-am orienta interesul punându-le o serie de întrebări pentru a-i responsabiliza cu privire la selecția programelor și la timpul folosit: Cât din timpul petrecut pe internet l-ai alocat pentru misiune? Blogul pe care-l ai, profilul de pe rețelele sociale transmit mesaje doar pentru tine sau sunt utile și pentru ceilalți? Este o metodă care li se adresează tinerilor și copiilor noștri.

E timpul pentru misiune pe internet! Acest tip de misiune nu este doar un îndemn la virtute, ci un program care, chiar dacă este la început, dorește să ofere sugestii, un cadru, o viziune pentru ca Evanghelia să fie transmisă într-un mod dinamic pentru generația internetului.

Implică-te și tu

Sute de tineri s-au implicat din ianuarie până în martie în programul „Începe să trăiești!” Cum? Foarte simplu, fără prea mult efort, dar cu consacrare.

Amintiți-vă de cele trei elemente ce pot fi regăsite în textul din Faptele apostolilor 1:8 – puterea Duhului Sfânt, mărturia despre Domnul Isus Hristos și implicarea umană. Este o ecuație simplă: puterea + mărturia = implicarea.

Și nu doar pentru tineri este lansată provocarea, ci și pentru cei care au trecut de prima tinerețe. Are biserica dumneavoastră un site pe internet? Dacă răspunsul este nu, de ce? De aproape doi ani, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România a inițiat un proiect în care

fiecare biserică locală să aibă un site pe internet (pentru detalii, trimite un e-mail: comunicare@adventist.ro).

Vestirea Evangheliei merge spre Roma! Poți rămâne în Ierusalim, în Iudeea, dar misiunea nu este completă.

Porunca Domnului Isus

Hristos este „până la marginile pământului”.

Va îngădui Dumnezeu ca limitarea umană să diminueze dinamica pentru o misiune peste frontiere? Cu siguranță că nu.

Dintre toate formele de comunicare, cea mai complexă, dar în același timp simplă, cea mai economică, și totuși extinsă, rămâne comunicarea pe internet.

Aceasta înseamnă că revistele

noastre pot fi postate pe internet, predicile din bisericile locale și programele de televiziune și radio să existe pe internet și, în felul acesta, mesajul adventist să devină mai dinamic prin folosirea tuturor „drumurilor romane” actuale.

Arhivarea programelor îți oferă posibilitatea de a revedea programele favorite, ceea ce prezintă un avantaj enorm. Mai mult decât atât, mii de tineri așteaptă să fie chemați să lucreze pe internet. Rugați-vă împreună cu ei și faceți planuri pentru misiune pe internet.

Nu uitați însă cele trei elemente importante ce pot fi găsite în Fapte 1:8 – puterea Duhului Sfânt, mărturia despre Domnul Isus Hristos și implicarea umană.

Acest verset nu este restrictiv, ci mai degrabă instructiv. Cu alte cuvinte, caută puterea Duhului Sfânt, trăiește mărturia Domnului Isus Hristos și implică-te în misiune.

E timpul pentru misiune pe net!

Creștinul de mâine nu trebuie să-și piardă scopul pe „drumurile romane prăfuite” pentru propria satisfacție, ci trebuie să folosească toate căile actuale de comunicare pentru a trimite mai departe mărturia despre Domnul Isus Hristos.

Isus vine curând! Marginile pământului sunt mai aproape ca oricând. Sunt doar la un click depărtare.

Dacă doriți mai multe detalii despre misiunea pe internet, scrieți-ne pe e-mailul: contact@misiunepe.net sau înscrieți-vă pe site-ul www.misiunepe.net

Ne bucurăm să oferim detalii și despre proiectul „Un site pentru fiecare biserică”, dacă ne trimiteți un e-mail pe adresa: comunicare@adventist.ro

*Director Departamentele Comunicare, Relații oficiale și Libertate religioasă, Uniunea de Conferințe

Ecouri

Începe să trăiești!

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului, și al Sfântului Duh!” (Matei 28:19) Acestea sunt ultimele cuvinte ale Mântuitorului înainte de înălțare. Ele exprimă dorința Cerului de a umple pământul cu mesajul că fiecare om are o șansă la viața veșnică. De asemenea, aceste cuvinte au oferit Bisericii un scop și o activitate precisă până la sfârșitul timpului.

Trimiterea Mântuitorului a căpătat în aceste zile din urmă un conținut și mai specific. Cele trei solii îngerești (Apoc. 14:6-13) reprezintă Evanghelia adresată lumii de astăzi. Aceste mesaje cheamă oamenii la o pregătire temeinică în vederea sosirii zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic.

În dorința de a îndeplini acest mandat divin, Biserica Adventistă de ziua a Șaptea din România a pregătit pentru anul 2011 un program special. „Începe să trăiești!” a fost strigătul de avertizare și îndemn prin care românii au fost chemați la o viață nouă în Hristos. Acest program a putut fi recepționat timp de 24 de zile, între 21 ianuarie și 13 februarie, începând cu ora 19. Au fost puse la dispoziție trei moduri de recepționare: Speranța TV, Radio Vocea Speranței și cele trei site-uri: sperantatv.ro, rvs.ro și incepesatraiesti.ro.

Ineditul programului „Începe să trăiești!” a constat în faptul că a fost împărțit în patru serii cu abordare diferită. Astfel, în primele patru emisiuni, pastorul Daniel Chirileanu

a prezentat seria dedicată tinerilor. Prin tematica abordată, dar și prin maniera de prezentare, tinerii au fost conștientizați de alternativa biblică la oferta societății contemporane.

Prin cele trei emisiuni pe care le-a prezentat, medicul Constantin Dinu a căutat să pună în temă publicul cu înțelepciunea din spatele creării organismului uman, atât cu factorii care îl distrug, cât și cu principiile care îl susțin.

Partea de spiritualitate a programului „Începe să trăiești!” s-a desfășurat pe durata a zece zile. Fratele Lucian Cristescu, prezentatorul acestor emisiuni, s-a concentrat asupra întrebărilor fundamentale care frământă omenirea. Preocupările referitoare la originea, prezentul și

viitorul omului au fost abordate în lumina Scripturii. De asemenea, s-au folosit informații actuale și experiențe vii prin care se confirmă răspunsul lui Dumnezeu, înregistrat pe paginile sfinte, la aceste preocupări.

Ultima serie a programului a urmărit dezbaterăa unor probleme de mare interes spiritual. Moderatorul Ioan Paicu, împreună cu invitații Aron Moldovan, Lucian Cristescu și Marius Munteanu au abordat diverse probleme de ordin spiritual pe parcursul celor șapte emisiuni.

Fratele Cornel Dărvășan a fost în fiecare seară cel care a deschis porțile programului „Începe să trăiești!” și cel care, la final, concretiza mesajul în ilustrații și îndemnuri relevante.

Trei săptămâni de rugăciune și transmisie

După pregătiri intense, după sute de repetiții, înregistrări și probe, ziua cea mare sosise. Dar oricât de bine pregătit ar fi omul, fiecare dintre cei implicați era conștient că, fără ajutorul lui Dumnezeu, nicio pregătire nu este suficientă.

Programul a fost pregătit și transmis din capela Institutului Teologic din Cernica. Cu o jumătate de oră înaintea transmisiei, echipa de operatori se preda în mâna Domnului, pentru ca El să coordoneze toate lucrările. Participanții își ocupau locurile, iar invitații speciali și vizitatorii erau introduși în atmosferă. La ora 18:45, toată sala era invitată la rugăciune, apoi liniștea și emoția se așterneau peste toată suflarea prezentă.

Trei, doi, unu – se transmite. Acestea erau cuvintele prin care sala de la Cernica era pusă în legătură cu bisericile și casele unde programul „Începe să trăiești!” a fost vizionat. Aceleași pregătiri și emoții ca la Cernica au fost trăite de toți cei care s-au alăturat organizării și transmiterii acestui program. Pregătirea antenelor, distribuirea invitațiilor și dorința ca orice păcătos să audă mesajul harului au făcut ca mii de credincioși să înalțe rugăciuni și cereri către Tatăl ceresc.

Centrul de contact

Persoanele interesate de un contact direct cu organizatorii programului au putut folosi și liniile telefonice pentru a transmite mesajele lor. Acestea au fost disponibile 24 de ore din 24. Astfel, în perioadă de transmitere a programului au fost recepționate peste 600 de apeluri sau mesaje telefonice, aproape toate dintre ele au fost cu referire directă la programul evanghelic. Redăm mai jos câteva dintre mesajele primite:

- Adrian – Ștefănești, IF: Doresc să aflu care este cea mai apropiată biserică adventistă de localitatea mea.
- Ioan – Vînciu de Jos, BN: Doresc să fiu contactat de un pastor adventist.
- Nicu – Botoșani, BT: Doresc să am o Biblie.
- Ilie – Rădăuți, SV: Doresc Biblia în format audio.
- Soni – Diosig, BH: Care este adevărata zi de odihnă?
- Monica – Mioveni, AG: Aș dori să mă înscriu la programul de citire a Bibliei de la Sola Scriptura.
- Gheorghe – Botoșani, BT: Aș dori ca programul „Începe să trăiești!” să nu se termine niciodată. În urma acestuia, m-am hotărât să mă botez în Biserica Adventistă.
- Werner – Germania: Urmăresc Speranța TV din Germania.
- Dorina – Racovița, VL: Doresc să reintru în rândurile Bisericii Adventiste.

Cum a fost recepționat programul?

Conform datelor primite, programul „Începe să trăiești!” a fost prezentat în peste 600 de comunități adventiste din România, dar și din alte țări (Republica Moldova, Grecia etc.). Referindu-ne doar la participanții din România, programul a fost urmărit de aproximativ 7.000 de vizitatori, neluând în calcul membrii adventiști. Aceasta înseamnă un raport de 1 vizitator la 10 membri adventiști înregistrați.

Pe lângă participanții de la întâlnirile publice, alte mii de persoane au urmărit acest program în numeroasele grupe organizate în casele oamenilor. De asemenea, mulți au folosit frecvența Radio Vocea Speranței pentru a se conecta la eveniment.

● Mă numesc Diana și vă scriu din Chișinău, Republica Moldova. Doream să aduc mulțumiri pentru programul atât de minunat prezentat. Slavă Domnului pentru aceasta!

● Astăzi a venit cu mine un coleg de facultate, care e ultimul an la stomatologie și a rămas atât de încântat de lucrarea pe care o face medicul care a fost în studio, încât m-a rugat insistent să găsesc datele lui de contact. Cum aș putea să intrăm în legătură cu dumnealui? Vă mulțumesc anticipat.

● Doresc din toată inima să vă felicit pentru ceea ce faceți. Sunt impresionat pentru dedicație, pentru volumul de muncă depus în acest proiect de misiune. Mă rog pentru succesul vostru, pentru credință și putere de muncă. Noi cei de aici, din Madrid, vă privim, vă urmărim și vă susținem în ceea ce faceți. Nu cedați și nu dați nici măcar un pas înapoi! Aceasta este lucrarea care trebuie făcută. Pot fi multe de spus, și vi s-ar putea aduce multe critici. Aș dori să vă încurajez și să vă mulțumesc pentru ceea ce faceți. – Marius.

Nu toate au fost perfecte

Așa cum era de așteptat, programul „Începe să trăiești!” a avut și aspectele lui mai puțin dorite. În anumite locuri, au fost probleme cu recepția transmisiunii; în altele, participarea nu a atins cotele așteptate. Acest lucru se datorează, poate, și diversității canalelor prin care programul a putut fi recepționat.

De asemenea, nu toată lumea a fost mulțumită de tematica abordată sau de stilul prezentărilor. Redăm mai jos câteva dintre comentariile care sugerau anumite corecturi pentru acest program.

- Aș dori să vă spun că ar fi benefică o abordare mai amplă a Cuvântului lui Dumnezeu. S-a vorbit prea mult despre personalități, filozofi, scriitori și prea puțin despre Isus și Cuvântul Său. De asemenea, a lipsit muzica la final, dar, probabil, nu a mai fost timp pentru aceasta. – Daniel, Bihor

- Fraților se putea mult mai bine! Cel care prezintă trebuie să meargă în ritmul înțelegerii celor din bănci. E mult prea mult și mult prea repede. Se derulează prea multe informații. Mai bine câteva aspecte ale organismului uman și de stăruit mai mult asupra lor. – Anda

- Îmi pare atât de rău pentru că avem muzică atât de frumoasă și care ne reprezintă, dar nu pot să-mi explic de ce nu prea este difuzată. – Sorin

Revoluția Evangheliei

S-a vorbit foarte mult în ultima vreme despre *Revoluția de Iasomie*. Aceasta se referă la mișcările de stradă din mai multe țări africane organizate și stârnite prin diferite rețele de socializare de pe internet. Cu privire la programul „Începe să trăiești!”, putem să vorbim și noi despre o revoluție: *Revoluția Evangheliei*. Mărturie pentru aceasta stă și faptul că, în cele trei săptămâni de transmisiune, site-ul sperantatv.ro a ajuns de pe locul 16, în clasamentul trafic.ro, pe locul 6 la categoria Spiritualitate.

În perioada 21 ianuarie-13 februarie, un număr de 281.752 de vizitatori unici au accesat unul dintre cele trei site-uri puse la dispoziție pentru acest eveniment, însumând un număr de 653.459 de accesări. Pe 22 ianuarie s-a înregistrat cel mai mare număr de vizitatori ai site-ului sperantatv.ro, cu un număr de 10.100 de vizualizări. Mai putem menționa și faptul că media de telespectatori care au urmărit în direct pe internet acest program a fost de 2.900 de vizitatori unici pe minut. De asemenea, se mai înregistraseră și un număr de peste 25.000 de descărcări ale programelor disponibile pe site-ul incepesatraiesti.ro.

- Buna ziua! Sunt un tânăr din Madrid de 19 ani, din Biserica Torrejon – Sion. Vă urmăresc în fiecare seară și vă mulțumesc pentru această lucrare minunată și pentru aceste mesaje din partea lui Dumnezeu; este o binecuvântare pentru toți tinerii și nu numai. Împreună cu câțiva dintre prietenii mei urmărim această emisiune pe internet. Ne-ar fi plăcut să fim acolo, dar mulțumim Domnului ca avem această ocazie de a vedea și prin internet. Salutări și lui Daniel Chirileanu și felicitări tuturor pentru eforturile făcute!

- Ne bucurăm să avem invitați în biserică; pe cei care urmăresc online nu-i știm încă. Fiica de 27 de ani a unui coleg a făcut o depresie, iar părinții erau foarte alertați. Au urmărit toate ocaziile destinate tinerilor și sunt foarte încântați, iar noi plini de bucurie. Au apreciat prelegerile care sunt de mare actualitate și adecvate tinerilor, atât prin conținut, cât și prin forma de prezentare. Vă susținem în rugăciune! – Doina, Bacău.

Interviu

Pentru a surprinde toate aspectele programului „Începe să trăiești!”, i-am pus câteva întrebări fratelui Lucian Cristescu, prezentatorul temelor de spiritualitate.

Curierul Adventist: Ce a însemnat pentru dvs., ca experiență spirituală, programul „Începe să trăiești!”?

Lucian Cristescu: Presupun că cititorii acestor rânduri au vizionat cel puțin o parte din program. Cu siguranță că există puncte tari și puncte slabe în prezentare. Ce n-au putut să vadă însă este exact ceea ce nici invitații la masă nu văd: grija și efortul pe care bucătăreasa le-a depus înainte de prânz, la pregătirea bucatelor. Cu siguranță că un ochi aruncat în bucătărie îi poate ajuta pe oaspeți să aprecieze mai bine darurile de pe masă.

Vreau să precizez de la bun început că, deși eu a trebuit să prezint programul, el a fost într-un sens rezultatul muncii în echipă. Înainte ca să avem cea mai mică idee despre temele care vor umple cele zece seri, am avut câteva întâlniri în comitetul Uniunii. Acolo s-au frământat și s-au hotărât direcțiile programului.

Programul avea să fie unul nespecific religios, având ca țintă „lumea largă”, cea ignorantă și necredincioasă,

pentru care Domnul ne-a dat mandatul de a-i conduce la Cuvântului lui Dumnezeu. De exemplu, ca proporție, populația României are incomparabil mai mulți oameni „lumești”, nepreocupați de religie (peste 80%), decât credincioși.

Partea cea grea abia de acum începea. După alegerea celor zece teme, a urmat bătălia pentru găsirea structurii, a ideilor, a ilustrațiilor. Timp de cinci luni (iulie-noiembrie 2010) au fost nenumărate zile (și nopți) de rugăciune, uneori rugăciune disperată, alteori plină de bucurie. Domnul cel bun nu m-a lăsat și a răspuns strigătelor mele. Cu ajutorul Lui, la jumătatea lunii decembrie, tot materialul adunat a luat forma cărții cu același titlu. Dar cartea cuprinde mult mai mult decât poți spune în 40 de minute... Și a început a doua bătălie: Ce tai, și ce păstrez pentru prezentarea publică? Apoi a venit și a treia bătălie: căutarea imaginilor, ca să corespundă unui program vizual (TV). Ultima săptămână înainte de prima prelegere a fost cea mai istovitoare. În sfârșit, cu ajutorul Domnului și al unui tânăr masterand la teologie (Daniel Toma), am reușit să termin imaginile la timp.

Concluzii

Am încercat să redăm cât mai fidel toate aspectele derivate din programul „Începe să trăiești!”. Suntem conștienți însă că cea mai bună înregistrare se află în arhiva cerului, acolo unde sunt scrise toate cele văzute și nevăzute. Chiar dacă efortul omului este stângaci, iar pregătirea imperfectă, știm însă că niciun Cuvânt al Domnului nu se întoarce fără rod.

Este acum responsabilitatea fiecăruia dintre noi să îngrijim ceea ce a fost semănat, să udăm cu rugăciune și să pregătim pentru Marele Seceriș. Mare ne va fi uimirea și bucuria atunci când vom vedea câte suflete au început să trăiască.

Și totuși nu s-a terminat

Programul misionar transmis prin Speranța TV are ca țintă nu numai vorbitorii de limba română. Un program similar celui prezentat până acum a fost pregătit și pentru vorbitorii de limbă maghiară. Astfel, începând cu data de 18

februarie și până pe 13 martie, de la Târgu-Mureș, Speranța TV va transmite în fiecare seară, începând cu ora 19, programul „Secretele vieții încrezătoare”. Acesta va avea tot patru subîmpărțiri: tineret, sănătate, spiritualitate și sesiunea de întrebări și dezbateri. Programul, al cărui prezentator principal va fi fratele Kovács-Bíró János, poate fi urmărit și pe site-urile sperantatv.ro și bizakodoelet.ro.

Pentru programul „Secretele vieții încrezătoare”, au manifestat interes și comunitățile adventiste vorbitoare de limba maghiară din alte țări. Astfel, acesta va fi difuzat în Ungaria, Serbia, Ucraina și Slovacia.

Fie ca Domnul să-i binecuvânteze pe toți cei implicați, iar sufletele însetate după adevăr să afle secretele vieții încrezătoare.

Redacția revistei *Curierul Adventist*

C. A.: Care sunt bucuriile pe care vi le-a adus această lucrare?

L. C.: Am putut vedea și auzi reacția oamenilor „din lume”. Am primit semnale foarte pozitive atât de la oameni simpli de la țară, cât și de la persoane cu înaltă pregătire. După a treia seară, am și primit solicitarea de a traduce cartea în limba engleză. Altcineva dorește s-o traducă și în limba germană. Apoi participanții din sala Institutului de la Cernica, în majoritatea tineri, și-au mărturisit satisfacția pentru faptul că întrebările care-i frământau au fost abordate în acest fel.

C. A.: Ce v-a întristat cel mai mult?

L. C.: În primul rând, propriile mele slăbiciuni. Într-o ocazie, pe când povesteam istoria lui Milea și Grigore, fără să-mi dau seama am inversat numele lor... Ulterior, am realizat gafa, dar era prea târziu. Mizez însă pe inteligența ascultătorilor, care au făcut corectura în mintea lor. Și m-a mai întristat un lucru: faptul că unii frați (e drept, au fost doar câțiva) nu au făcut deosebirea între „predicare ca la serviciul divin” și „evanghelizare ca pentru TV”. Or, ca Evanghelia să poată fi transmisă omului nereligios, „iudeul” trebuie mai întâi să se

deprindă să vorbească și să gândească „grecește” (1 Corinteni 9: 20-22).

C. A.: Dacă ar fi să refaceți acest program, ce aspecte le-ați vedea într-o altă formă?

L. C.: Știu că întotdeauna este loc pentru „mai bine”. Dacă ar fi să repet prezentarea, cred că aș fi mai liber și mai legat. Dar nu cred că aș restructura programul într-o altă formă. „Începe să trăiești!” s-a născut prin rugăciune și sfat. În ciuda slăbiciunilor mele, știu că Duhul Sfânt a fost Acela care m-a călăuzit. Dacă aș spune altfel, aș păcătu împotriva Lui. Și-I dau slavă pentru aceasta!

C. A.: Vă rugăm să transmiteți un mesaj pentru cititori.

L. C.: Dragi cititori! Vă mulțumesc pentru că v-ați rugat pentru program și pentru mine. Datorită vouă, am văzut adesea intervenția lui Dumnezeu. Am fost susținut moral de gândul că nu sunt singur, că sunt atâția care mijlocesc. Și Dumnezeu a biruit.

Cât despre „roade”, poate că nu se văd. Nici Mântuitorul, după trei ani și jumătate de lucrare, n-a avut satisfacția unui seceriș. Dar a venit o zi – și va veni și pentru noi – când, la o mare strigare, multe suflete s-au adăugat micii turme.

Despre prietenie, identitate și priviri strălucitoare

5-12 martie – Săptămâna de Rugăciune a Tineretului

Cristina Neagu*

Era ultimul Sabat din an. Stăteam pe scaunul meu obișnuit de la biserică așteptând cu ceva emoții să treacă coșulețul cu fâgăduințe. Mă rugasem toată săptămână cu privire la acest lucru și acum așteptam. Când a ajuns în dreptul meu, le-am amestecat bine de tot și mi-am ales, în cele din urmă, una. Textul ei suna în felul următor: „Împrietenește-te, dar, cu Dumnezeu și vei avea pace și te vei bucura astfel iarăși de fericire” (Iov 22:21).

Trebuie să recunosc că m-am întristat un pic. Nu era chiar ceea ce mă așteptam. Nu era un text clasic despre biruință sau despre promisiuni așteptate. Oare nu e de la sine înțeles faptul că suntem prietenii Lui? Faptul că vin la Biserică sau îmi iau timp să citesc din Cuvântul Lui și mă străduiesc să ascult ceea ce spune, nu mă face automat prietenă cu El?

Apoi, m-am mai întristat o dată când mi-am dat seama că poate nu sunt atât de prietenă cu El cum aș fi crezut și de aceea El voia să îmi lanseze o astfel de invitație. Invitația de a-L cunoaște mai bine pe El și pe... mine.

A ști despre mine

Căutarea unei identități este una dintre cele mai mari provocări din viața fiecăruia dintre noi. Ne căutăm raportându-ne la lucruri, la oameni, la evenimente sau chiar la culori. Dumnezeu Se caută și El uneori pe Sine. Nu pentru că nu ar ști Cine este, ci pentru că este mereu în căutarea unor căi de a ajunge la noi. Există diferite pasaje în Biblie în care Isus spune despre Sine că este Ușa, este Mărgăritarul de mare preț, este Păstorul, este Pâinea, este Lumina și este Apa. El este ceea ce oamenii aveau nevoie pentru a putea înțelege mai clar misiunea și dragostea Lui.

Dumnezeu nu se limitează însă doar la obiecte, situații sau fenomene pentru a se defini. El se definește uneori și prin raportare la oameni, spunând despre Sine, de exemplu, că este Prietenul lui Avraam (Isaia 41:8 și Iacov 2:23). Relația Lui cu Avraam

este una în care fiecare se descoperă pe sine, se face cunoscut celuilalt într-o lumină nouă, așa cum doar într-o prietenie profundă se poate întâmpla. Avraam se descoperă drept cel care are nevoie, din când în când, de un impuls pentru a crede și a merge mai departe.

Oare în fața câtor oameni ne este ușor să recunoaștem că avem probleme cu înșoiala? Dumnezeu Se descoperă în lumina Tatălui care este gata să Își sacrifice Fiul pentru mântuirea lumii întregi, așa cum nu a mai făcut-o până atunci. El are un mod special de a se descoperi fiecăruia dintre noi în funcție de trăsături, particularități nevoi. Astfel, cu fiecare om care Îl acceptă pe Dumnezeu în viața lui, se adaugă un fel nou al Lui de a Se defini. Iar omul care Îl cunoaște pe Dumnezeu descoperă și el noi lucruri despre sine, cât să-i ajungă pentru vreo... 300 de ani.

Viața lui Enoh, deși este ilustrată în puține versete, este una dintre cele mai frumoase povești de prietenie. Prietenia lui cu Dumnezeu.

Prietenie de poveste

Se știau de mult. De fapt nici nu își mai aduceau aminte exact de când. Le era clar doar când au început să se cunoască mai bine. Într-o noapte s-a trezit cu el bătându-i în fereastră. Pe stradă nu era nici țipenie. Ii născuse nevasta. Era proaspătul tată al unui băiat și nu își mai încăpea în piele de bucurie.

În altă zi I-a bătut în ușă să-I povestească despre primul cuvânt, despre primii pași. Despre ochii mari ai copilului care îl priveau cu atât drag. Sau să-L întrebe cum să-l învețe să nu se mai sperie de întuneric. La început venea rar. Treptat însă i-a ajuns atât de dragă casa cu miros de pâine caldă, proaspăt scoasă din cuptor, încât venea tot mai des. Avea chiar locul lui. Nu era niciodată ocupat când venea el.

Îl cunoștea după greutatea pasului. Un pic grăbit de fiecare dată. Parcă se auzea în el o nerăbdare. Nerăbdarea și dorul de liniște, de vorba Lui caldă, de cuvântul miezoz și de mirosul de pâine caldă. Ii ieșea mereu în prag zâmbind. Era fericit să Îl vadă.

Uneori se lungeau în discuții până în miez de noapte. Vorbeau despre lucruri care aveau să vină. Îi împărțeau adesea prietenului Său multe dintre lucrurile pe care le știa. Doar așa fac prietenii. Îi povestea despre o arcă și un potop ce avea să vină. Despre un cer nou și un pământ nou. Despre oameni noi. Despre o dragoste dincolo de înțelegere. Dragostea unui Tată pentru un copil. Și parcă dragostea asta avea ceva din dragostea lui pentru Metusala – puștiul care îl aștepta acasă.

Despărțirea era grea de fiecare dată. Mai ales când știa unde trebuie să se întoarcă. În mijlocul acelorași oameni pentru care mirosul de pâine caldă era străin. La fel de străin ca și dragostea față de aproape sau ca zâmbetul pentru un copil trist. Acolo jos nimeni nu mai avea vreme de astea. Ca să-i treacă însă dorul, începea să le povestească despre Prietenul lui. Despre arcă și despre potop. Despre dragoste. Și despre schimbare. Fața îi strălucea de fiecare dată când le povestea. Și era ceva diferit în felul lui de a fi. Tot mai diferit. De parcă nu mai era deloc de-al lor.

300 de ani au trecut ca... 30. De fapt, lângă prieteni nici nu prea simți cum se scurge timpul. Tot nu știa când s-au cunoscut exact, dar își aducea mereu aminte cu bucurie de noaptea când s-a născut primul copil. Și l-a bătut cu putere în fereastră. Le plăcea atât de mult să rememoreze acea noapte. Și toate celelalte zile care au fost. Copilul era mare de acum. Avea și el familia lui. Și, uneori, venea cu ea să Îl viziteze pe Prietenul tatălui său. De fapt și Prietenul lui de acum.

Așa era și seara în care i-a zis: „Ce ar fi dacă nu ai mai pleca?” „Apoi nu s-a mai văzut, pentru ca l-a luat Dumnezeu” (Geneza 5:24).

Se poate și azi

Adâncindu-și relația cu Dumnezeu, Enoh s-a descoperit mult mai bine pe sine în statutul de copil al lui Dumnezeu. El avea tot atât de multă nevoie de grija, atenția, timpul și suportul Tatălui Său la fel cum avea Metusala de al lui. În timp, a ajuns atât de mult să se asemene cu Tatăl Său, încât locul lui a fost mai mult acolo decât aici. Nu ați întâlnit niciodată prieteni buni care să semene atât de mult, încât să spuneți că sunt frați?

Se ridică o întrebare. Cum poate fi dezvoltată o astfel de prietenie? Ce anume i-a spus Enoh lui Dumnezeu vreme de 300 de ani, zi de zi, când, uneori, rugăciunile noastre nu depășesc nici cinci minute? Prietenia cu Dumnezeu are nevoie de timp. Mai mult timp decât cele 15 minute citite în grabă dimineața sau cu ochii pe jumătate închiși în autobuz. Mai mult timp decât orele petrecute în Sabat la Biserică, în care uneori suntem atât de prinși cu multe, încât uităm că, de fapt, venim să ne întâlnim cu El.

Prietenia cu Dumnezeu are nevoie de spontaneitate. Cred că lui Dumnezeu Îi place, la fel cum ne place și nouă, să fie surprins uneori: să Îi spunem ca din senin că Îl iubim, fără vreun motiv anume (nu că nu am avea toate motivele pentru a-I spune asta), sau să Îl scoatem la o plimbare cu bicicleta.

Era o după-amiază de vineri în care simțeam nevoia să mă pregătesc într-un fel diferit de Sabat, dincolo de curățenie și mâncare. Sufletul meu avea nevoie și el de pregătire. Am închiriat o bicicletă și m-am dus să mă plimb prin parc. În timp ce pedalam pe malul lacului, mă rugam... sau mai bine zis stăteam de vorbă cu El. Vorbeam despre lucrurile care Îmi plac la El și despre ce ar trebui să schimb la mine. A fost una dintre cele mai frumoase conversații.

Prietenia cu Dumnezeu are nevoie de tine, pentru că așa cum a fost prieten cu Avraam, Dumnezeu vrea să fie prieten cu fiecare dintre noi. Personal. Și prietenia cu El mă ajută tot mai mult să mă descopăr așa cum sunt, pentru că Cine mă poate cunoaște mai bine decât Cel care m-a creat?

Nu este greu să recunoști doi prieteni. Este suficient să te uiți la zâmbetul și strălucirea feței lor atunci când se întâlnesc. „Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie” (Psalmii 34:5). Privirile lui Dumnezeu sclipesc întotdeauna când se întâlnesc cu tine. Dar ale tale?

*Asistent Director, Departamentul Tineret, Uniunea de Conferințe

Învățând pentru eternitate

– identitatea educațională adventistă în contextul general al învățământului –
Steliana Sandu*

Analizele comparative ale sistemelor educaționale actuale evidențiază existența unei relații directe între gradul de dezvoltare socială, economică și culturală al unei societăți și viabilitatea sistemului de învățământ pe care aceasta îl promovează. Democrit spunea că „educația este un lucru gingaș. Când duce la rezultate bune, ea nu este decât efort și dragoste; când nu reușește, durerea nu mai cunoaște margini.”

În cei peste 40 de ani de activitate didactică, am împărtășit bucuriile celor care, prin educație, au realizat o carieră de succes, fiind recunoscuți atât la nivel național, cât și internațional. Am cunoscut, de asemenea, și durerea, și regretele tardive ale celor care au tratat educația lor școlară cu mai puțină seriozitate.

De-a lungul istoriei, educația și-a demonstrat rolul vital în dezvoltarea civilizației și culturii, în creșterea gradului de ordine și raționalitate în viața socială, în cultivarea valorilor spirituale și conferirea, în acest fel, unui statut înalt condiției umane.

Educația este mai mult decât transmiterea și însușirea de cunoștințe. După cum scria John Locke: „Marea artă a unui educator constă în cizelarea manierelor și în formarea minții; el trebuie să sădească în elevul său bunele deprinderi și principiile virtuții și să-i dea treptat o viziune asupra lumii și să dezvolte în el tendința de a iubi și imita tot ce este minunat și demn de laudă; și, pentru atingerea acestui scop, să-l facă viguros, activ și întreprinzător.”¹

Principiile educației

Abordările asupra educației s-au schimbat de-a lungul vremii. Principiile didactice s-au dezvoltat treptat, așa încât didactica modernă a definit o serie de reguli înscrise într-o nouă paradigmă educațională.

Spre deosebire de paradigma tradițională, pedagogia modernă pune accent pe conexiunile dintre informații, receptivitate față de conceptele noi, învățarea permanentă, flexibilitatea metodelor de învățare potrivit potențialului specific al elevilor, creativitate, îmbinarea cunoașterii teoretice cu experiența practică a elevului, pe reciprocitatea învățării în relația profesor-elev.²

Unul dintre studiile de referință pe tema principiilor educației de succes este cel al lui Arthur Chickering și Zelda Gamson, publicat, în martie 1987, în Buletinul Asociației Americane pentru Învățământ Superior. Pe baza unei meta-analize efectuate pe parcursul a zeci de ani de cercetare, autorii au formulat „Cele 7 principii de bună practică în educație”³ – a căror esență este colaborarea dintre studenți în procesul învățării precum și dintre studenți și profesori în cadrul școlii, utilizarea unor metode de învățare activă, bazate pe dezbateri, experiment, analiză, evaluare și autoevaluare.

Pe fondul dezbaterilor privind criza din domeniul educației⁴, există în prezent preocupări pentru luarea în considerație a aspectelor etice în teoria educației. În SUA, de pildă, au fost inițiate dezbateri pe această temă, în cadrul cărora cei 18 specialiști ai domeniului au susținut ideea necesității educației morale, care să cultive în rândul elevilor și studenților virtuți și trăsături de caracter precum: onestitatea, toleranța și integritatea.⁵

Educația creștină adventistă

Marcând prin activitatea Sa importanța educației, Isus și-a început lucrarea pe pământ ca Învățător, mergând din loc în loc și oferindu-le oamenilor cele mai profunde învățături și o nouă perspectivă asupra vieții. Tocmai de aceea, în multe versete din Noul Testament, Domnul Isus este denumit „Învățătorul” (Ioan 1:49, Ioan 3:2, Luca 18:18, Ioan 11:28, Ioan 20:16, Luca 4:32, Ioan 7:46). El era iubit de oameni pentru mesajul învățăturilor Sale și pentru modul Său de predare, plin de autoritate și forță, prin care uimea mulțimile.

Pentru a-L avea ca model pe Domnul Isus, noi, profesorii creștini, ar trebui să avem, dincolo de un nivel înalt al cunoașterii generale și de specialitate, un caracter ca al Lui, smerenia Lui, dragostea Sa pentru oameni, dorința Lui de slujire.

Deși Ellen White nu a avut niciodată intenția de a scrie un tratat de didactică, între anii 1872 și 1915 a prezentat o serie de sfaturi despre educație, care formează

un model educativ, oferind referințe specifice privind munca profesorului. Acestea se regăsesc în special în cărțile *Educație*, publicată în 1903; ultima parte a cărții *Dietă și hrană*, publicată în 1905; *Sfaturi către părinți, profesori și elevi*, publicată în 1913, și compilația altor scrieri despre educație, adunate de scriitorii după moartea sa, cu titlu *Educația creștină*, publicată în 1923.

Rolul profesorului adventist

Referindu-se la rolul important al profesorului în educația creștină adventistă, Raquel Korniejczuk⁶ ne prezintă, pe baza scrierilor lui Ellen White, o sinteză a criteriilor de apreciere a unei activități profesionale de calitate. Se poate observa că, deși scrise cu circa un secol mai devreme, unele dintre aceste criterii se regăsesc și în principiile educației moderne menționate anterior, cu deosebire esențială că profesorul creștin trebuie să se ghideze în toată activitatea sa după cel mai bun manual de educație, care este Cuvântul lui Dumnezeu.

1. Să fie credincios muncii sale, să prezinte încredere și să fie umil.
2. Să fie ceea ce dorește ca elevii săi să fie.
3. Să creeze în sala de studiu și în afara ei o atmosferă plăcută.
4. Să iubească studenții și să îi pese de ei.
5. Să le fie prieten în școală și în afara ei.
6. Să aibă o cunoaștere profundă și adevărată, să nu se mulțumească ca studenții săi să fie superficiali, ci să îi stimuleze să învețe mai mult.
7. Să favorizeze cooperarea între studenți.
8. Să se preocupe ca mintea studentului să fie pregătită pentru a învăța.
9. Să urmărească aplicarea cunoștințelor și promovarea unei atitudini de slujire plină de abnegație.

10. Să conecteze studenții la sursa înțelepciunii – Dumnezeu – astfel încât ei să acceadă la adevărata cunoaștere și la adevăratul izvor al cunoașterii, Isus ca Salvator, Creator și Susținător.

În cartea *Principiile fundamentale ale educației creștine*, Ellen White menționează că principiile și obiceiurile educatorului trebuie considerate de o mai mare importanță chiar și decât calificarea lui profesională. El ar trebui să fie un om care se teme de Dumnezeu și simte responsabilitate pentru lucrarea Sa, înțelege importanța educației fizice, mintale și morale și îi acordă importanța cuvenită fiecăreia.

Educația adventistă este mai mult decât cunoaștere academică. Ea presupune o dezvoltare echilibrată a întregii personalități: spirituale, intelectuale, fizice și sociale, a încrederii în Dumnezeu și promovează respectul pentru dezvoltarea demnității umane și formarea unui caracter asemănător celui al Creatorului.⁷

După anul 1990 și în țara noastră s-a deschis posibilitatea înființării unor unități de învățământ cu specific adventist. În acest moment, în România își desfășoară activitatea 55 de grădinițe, 7 școli primare, 5 licee și 3 școli de învățământ superior.

Planurile Bisericii la nivel național sunt ca numărul acestor unități să crească, să fie accesibile și să ofere o gamă variată de opțiuni și calificări. Pe lângă aceste facilități, se dorește ca absolvenții acestor școli să poată pleca acasă cu diploma cea mai importantă, și anume diploma unui caracter pregătit pentru cer.

¹ John Loke, *Eseu asupra intelectului omenesc*, Editura Științifică, 1961.

² Elena Filip, *Liberalism și dezvoltare. Principii pentru o educație modernă*, Editura Lumen, 2009.

³ Chickering, Arthur and Stephen C. Ehrmann (1996), *Implementing the Seven Principles: Technology as Lever*, AAHE Bulletin, October, p. 3-6.

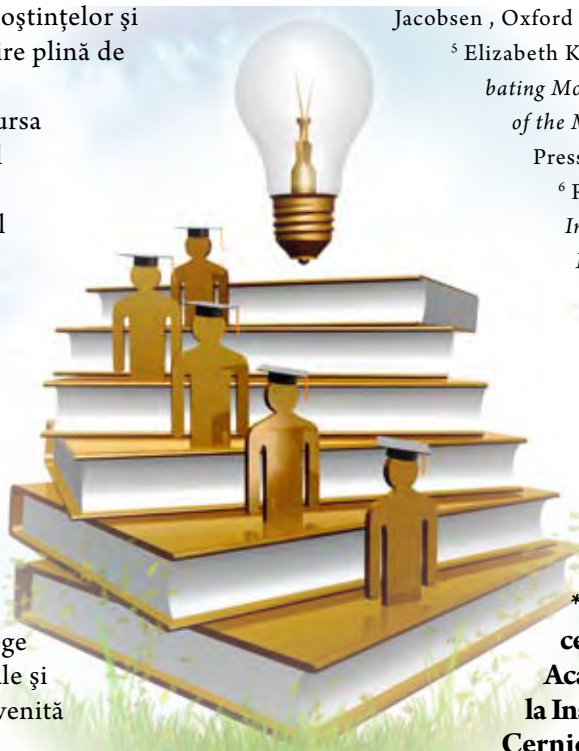
⁴ Anthony T. Kronman, *Education's End*, Yale University Press, 2007; Holiday Hart McKiernan & Tim Birtwistle, *Making the Implicit Explicit: Demonstrating the Value Added of Higher Education By a Qualifications Framework*, în *Journal of College and University Law*, Vol. 36, 2010; *The American University in a Postsecular Age*, volum editat de Douglas și Rhonda Hustedt Jacobsen, Oxford Univ. Press, 2008.

⁵ Elizabeth Kiss, J. Peter Euben (editori): *Debating Moral Education: Rethinking the Role of the Modern University*, Duke University Press, 2009.

⁶ Raquel I. Korniejczuk; Jimmy Kijai, *Integrating Faith and Learning: Development of a Stage Model of Teacher Implementation*, în *Journal of Research on Christian Education, 1934-1945*, Volume 3, Issue 1, 1994, p. 79-102.

⁷ A Statement of Seventh-day Adventist Educational Philosophy, 2001.

* Doctor în economie, cercetător științific gradul 1, Academia Română, conf. univ. la Institutul Teologic Adventist – Cernica

Rubrica juridică

Gelu Panait, jurist,
Uniunea de Conferințe

Începând cu luna aceasta, supunem atenției dumneavoastră Legea 489/2006, privind Libertatea religioasă și regimul general al cultelor (cunoscută, în general, ca Legea cultelor). Legea a fost publicată în Monitorul Oficial partea I, nr. 11/80/2007.

LEGE nr. 489 din 28 decembrie 2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor*

(la data 20-iun.-2008 actul a fost reglementat de Statut din 2008)

(la data 08-ian.-2007 actul a fost promulgata de Decretul 1437/2006)

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I: Dispoziții generale

Art. 1

(1) Statul român respectă și garantează dreptul fundamental la libertate de gândire, de conștiință și religioasă al oricărei persoane de pe teritoriul României, potrivit Constituției și tratatelor internaționale la care România este parte.

(2) Nimeni nu poate fi împiedicat sau constrâns să adopte o opinie ori să adere la o credință religioasă contrară convingerilor sale și nici nu poate fi supus vreunei discriminări, urmărit sau pus într-o situație de inferioritate pentru credința, apartenența ori neapartenența sa la o grupare, asociație religioasă sau un cult ori pentru exercitarea, în condițiile prevăzute de lege, a libertății religioase.

Art. 2

(1) Libertatea religioasă cuprinde dreptul oricărei persoane de a avea sau de a adopta o religie, de a și-o manifesta în mod individual sau colectiv, în public sau în particular, prin practicile și ritualurile specifice cultului, inclusiv prin educație religioasă, precum și libertatea de a-și păstra sau schimba credința religioasă.

(2) Libertatea de a-și manifesta credința religioasă nu poate face obiectul altor restrângeri decât al celor care sunt prevăzute de lege și constituie măsuri necesare într-o societate democratică pentru securitatea publică, protecția ordinii, a sănătății sau a moralei publice ori pentru protejarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Art. 3

(1) Părinții sau tutorii au dreptul exclusiv de a opta pentru educația religioasă a copiilor minori, conform propriilor convingeri.

(2) Religia copilului care a împlinit vârsta de 14 ani nu poate fi schimbată fără consimțământul acestuia; copilul care a împlinit vârsta de 16 ani are dreptul să își aleagă singur religia.

Art. 4

Orice persoană, cult, asociație religioasă sau grupare religioasă din România este liberă de a stabili și menține relații ecumenice și frățești cu alte persoane, culte sau grupări religioase și cu organizațiile intercreștine și interreligioase, la nivel național și internațional.

Art. 5

(1) Orice persoană are dreptul să își manifeste credința religioasă în mod colectiv, conform propriilor convingeri și prevederilor prezentei legi, atât în structuri religioase cu personalitate juridică, cât și în structuri fără personalitate juridică.

(2) Structurile religioase cu personalitate juridică reglementate de prezenta lege sunt cultele și asociațiile religioase, iar structurile fără personalitate juridică sunt grupările religioase.

(3) Comunitățile religioase își aleg în mod liber structura asociațională în care își manifestă credința religioasă: cult, asociație religioasă sau grup religios, în condițiile prezentei legi.

(4) În activitatea lor, cultele, asociațiile religioase și grupările religioase au obligația să respecte Constituția și legile țării și să nu aducă atingere securității publice, ordinii, sănătății și moralei publice, precum și drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Este interzisă prelucrarea datelor cu un caracter personal legate de convingerile religioase sau de apartenență la culte, cu excepția desfășurării lucrărilor de recensământ național aprobat prin lege sau în situația în care persoana vizată și-a dat, în mod expres, consimțământul pentru aceasta.

(6) Este interzisă obligarea persoanelor să își menționeze religia, în orice relație cu autoritățile publice sau cu persoanele juridice de drept privat.

Art. 6

(1) Gruparea religioasă este forma de asociere fără personalitate juridică a unor persoane fizice care, fără nicio procedură prealabilă și în mod liber, adoptă, împărtășesc și practică o credință religioasă.

(2) Asociația religioasă este persoana juridică de drept privat, constituită în condițiile prezentei legi, formată din persoane fizice care adoptă, împărtășesc și practică aceeași credință religioasă.

(3) O asociație religioasă poate deveni cult în condițiile prezentei legi.

Va continua

*Forma sintetică la data 03-feb.-2011. Acest act a fost creat utilizând tehnologia SintAct®-Acte Sintetice. SintAct® și tehnologia Acte Sintetice sunt mărci înregistrate ale Wolters Kluwer.

Oglindă, oglinjoară...

Bianca Timșa-Stoicescu

O povestire chinezească ne vorbește despre un țăran care a mers la oraș să vândă orez. Soția l-a rugat să-i cumpere un pieptene. El a vândut orezul, a băut cu prietenii și a uitat ce l-a rugat nevasta. Așa că, la plecare, i-a luat oglindă.

Când s-a întors acasă, i-a dat darul soției și a plecat la câmp. Soția lui a studiat oglinda, s-a uitat lung la cadou și a izbucnit în plâns. Mama ei s-a interesat de ce plânge. Femeia i-a întins oglinda:

– Bărbatul meu are o altă nevastă!

Mama a luat obiectul cu grijă, s-a privit în ea și a consolat-o:

– N-ai de ce să-ți faci griji, pentru că este foarte urâtă și, mi se pare mie, destul de bătrână.

Oglinda este unul dintre puținele elemente din jurul nostru care ne vorbește clar despre ceea ce este. Ea nu-l reflectă pe „ce a fost”, căci acesta și-a pierdut puterea, după cum nu-l reflectă nici pe „ce va fi” decât atunci când acesta ajunge prezent. Oglinda poate fi o prietenă nedespărțită sau o rivală îngrozitoare.

Oglinda este deranjantă, pentru că nu iartă niciun rid, niciun rictus al feței. Or, într-o generație obsedată de frumusețe, o mică imperfecțiune fizică este o mare durere. Cunosced persoane care nu s-au uitat ani în șir în oglindă, ca protest pentru că alte persoane stau doar cu ochii în ea. Oricum, ideea este că oglinda face parte mai mult din arsenalul femeii, deși tocmai pe ea o deranjează mai mult.

Ar fi interesant însă, dacă oglinda ar reflecta nu doar exteriorul cuiva, ci și ceea ce se află în interior, dacă ea ar arăta clar ceea ce gândește o femeie. Nu știi câte dintre noi ar mai purta-o la ele. Și nu știi dacă ne-ar fi de folos!

De aceea, Dumnezeu nu a îngăduit să existe nicio formă de felul acesta prin care cei de lângă noi să pătrundă în interiorul nostru. Ei pot doar să ne vadă chipul.

Restul..., restul este al lui Dumnezeu. El este singurul care poate struni ceea ce observă acolo. Noi doar am putea manipula ceea ce-i acolo în favoarea noastră și în defavoarea celorlalți, dar El dorește să rămână acolo tocmai pentru a realiza ceva bun pentru noi, pentru a ne fi de folos. Când te uiți în oglindă, îți dai seama că nu poți da vina pe nimeni pentru ceea ce ai greșit. Doar tu ești în centrul atenției; nu

poți arunca în alții cu pietre. Doar tu ai avut controlul și, la un moment dat, l-ai pierdut.

O oglindă nu este un inamic decât dacă noi îi permitem. Ceea ce are să ne spună poate fi o melodie sau poate fi un sunet strident. Depinde de noi și numai de noi. E drept că frumusețea, spune Dumnezeu, vine din interior, dar, dacă se întâmplă ca acesta să fie frumos, iar exteriorul să rămână la fel de anost, de banal și neatractiv, nu trebuie să ne facem probleme!

Important este că, în ciuda aspectului nostru, Creatorul ne iubește cu putere și nu ne-ar îndepărta niciodată! Este esențial să ținem minte lucrul acesta: chiar dacă o oglindă te face să te depărtezi de tine însăși, Dumnezeu nu te va respinge niciodată, pentru că El cunoaște totul, de la genele pe care ți le-au transmis părinții, din strămoși, până la catastrofele prin care ai trecut și care au lăsat cicatrice pe fața sau trupul tău. Oglinda, ca tot ceea ce ne înconjoară, ar trebui să ne reamintească faptul că Dumnezeu are în atenție viața noastră, indiferent de culorile fondului din spatele nostru, indiferent de culorile zilelor noastre.

Oricare dintre noi poate deveni prietenă cu oglinda, nu pentru că ea îi arată frumusețea, ci pentru că îi arată modul în care Dumnezeu o iubește. Cu promisiunea că niciodată nu o va părăsi și că întotdeauna îi va răspunde chemării.

*A recunoaște că treci
printr-o perioadă dificilă
înseamnă a te privi într-o
oglină a sincerității.*

Orice comunitate eficientă are o diaconie bine organizată. Iar o diaconie organizată implică acțiunea sincronizată a celor două laturi: diaconia fraților și diaconia surorilor. De aceea, rolul și responsabilitatea atât a prim-diaconului, cât și a prim-diaconesei sunt deosebit de importante. Consacrarea, spiritul practic și influența lor pot fi secretul tăcut al multor lucruri pozitive care au loc în comunitate. De asemenea, absența acestor trăsături poate arunca biserica locală în disfuncționalități și poticneli greu de soluționate.

În rândurile care urmează, intenționăm să discutăm despre slujba prim-diaconesei. Ca toate lucrurile în această lume, și rolul prim-diaconesei este supus denaturării. Slujba aceasta este râvnită pentru un anumit prestigiu, pentru o anumită autoritate pe care, se presupune, le aduce cu sine o asemenea investitură.

Odată cu secularizarea și pierderea interesului față de religie, o nouă atitudine greșită alterează sensul curat al acestei slujbe. Mă refer aici la dezinteres și lipsă de implicare. Pe lista preocupărilor femeii moderne nu încap și diaconia.

Portretul biblic

Imaginea greșită a slujbei de prim-diaconesă este dată uneori și de lipsa informării corespunzătoare cu privire la acest subiect. Conștientizarea profilului acestei slujbe poate ajuta la regăsirea atitudinii potrivite.

Din raportul Scripturilor, cunoaștem că mica grupă a ucenicilor condusă de Domnul Hristos era însoțită în călătoriile lor și de câteva femei. Acestea au primit în inimă solia Mântuitorului și s-au atașat grupului de ucenici, îndeplinind anumite responsabilități pentru care bărbații erau mai neîndemânatici. „Printre ele erau Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov cel mic și a lui Iosef, și Salome, care, pe când era El în Galileea, mergeau după El și-I slujeau” (Marcu 15:40,41).

Remarcăm aici câteva trăsături ce le caracterizau pe primele femei care L-au urmat pe Isus. În primul rând, observăm curajul deciziei de a deveni ucenițe. Nici pentru un bărbat nu era ușor să își lase atribuțiile curente și să îl urmeze pe tânărul Învățător. Cu atât mai dificil trebuia să fi fost pentru o femeie, care, atunci când își asuma o astfel de viață, trebuia să facă față multelor provocări și prejudecăți.

Prim-diaconesa

A doua trăsătură observată la primele ucenițe este perseverența de a rămâne lângă Isus, chiar și atunci când El a murit. Aceasta arată cât de mult îl prețuiau pe Maestrul lor. Iar o a treia caracteristică este disponibilitatea lor de a se implica în activități utile, gospodărești. Ele nu doar îl urmau pe Isus, ci erau atente la nevoile Lui și ale celorlalți.

Diaconia surorilor, ca slujbă specifică, este menționată pentru prima dată în Noul Testament de către apostolul Pavel. El spune în Romani 16:1,2: „Vă dau în grijă pe Fivi, sora noastră, care este diaconiță a Bisericii din Chencrea; s-o primiți în Domnul, într-un chip vrednic de sfinți, și s-o ajutați în orice ar avea trebuință de voi; căci și ea s-a arătat de ajutor multora și îndeosebi mie.”

Domnul Hristos – Mântuitorul prim-diaconesei

Așa după cum reiese din portretul biblic, prim-diaconesa este o urmașă a Domnului Hristos. Decizia de a se consacra Lui vine dintr-o experiență a convertirii. Prim-diaconesa s-a întâlnit cu Isus. El este Mântuitorul ei; a salvat-o; a iertat-o și i-a dat o speranță. În rănile Lui ea și-a găsit tămăduirea.

Prin studiul Scripturii, prim-diaconesa îl cunoaște personal pe Domnul Hristos. El îi vorbește ca unei fiice; ea îl ascultă și se bucură. Orientarea și echilibrul și le-a găsit mereu așezându-se pe genunchi. Soțul, copiii, părinții și Biserica sunt mereu pe agenda de lucru a Cerului datorită rugii ei neîntrerupte.

Prim-diaconesa îl iubește din inimă pe Domnul Hristos. Și, pentru că îl iubește, îl și așteaptă să vină. Modul în care își îndeplinește activitățile zilnice transmite nădejdea unei întâlniri iminente cu Salvatorul sufletului ei.

Mir de nard curat

Caracterul prim-diaconesei este ca un parfum rar de nard curat și scump. Pentru că are de-a face cu lucruri sfinte, prim-diaconesa are o inimă curată. Păcatele și plăcerile preferate de fiice ale acestui veac nu își găsesc loc în inima acesteia. Prin consacrare permanentă, aceasta va conștientiza ce fel de Dumnezeu slujește și va veghea ca slujirea ei să fie o jertfă primită.

Invidia și intriga manifestate pretutindeni de femeia decăzută îi sunt străine prim-diaconesei.

- o mamă pentru Israel

Prezența ei, vorbele și faptele ei vor fi liantul pentru bine și frumos. Acțiunile pe care le întreprinde și planurile pe care le face nu vor fi întinate de ură și ranchiună. Ele îl vor întări pe cel oboșit și îl vor sfătui pe cel dezorientat.

Prim-diaconeasa are în inimă și pe limbă cântările Sionului. Bârfa, care otrăvește atâtea familii și biserici, nu își găsește un aliat în glasul prim-diaconesei. Prin limbajul ei curat și prin ideile înțelepte exprimate, prim-diaconeasa va duce pretutindeni o atmosferă cerească.

Prim-diaconeasa este și o femeie frumoasă. Frumoasă nu după criteriile schimonosite ale prințului acestui veac, ci în raport cu acea frumusețe care nu trece odată cu primele riduri. Printr-o vestimentație care nu oferă sugestii, printr-o privire luminată, prin ținuta demnă, prim-diaconeasa se înfățișează ca model de urmat generațiilor mai tinere.

Ca mamă, își va crește copiii cu înțelepciune. Principală, dar și blândă, ea le va imprima copiilor o atitudine de respect față de oameni și teamă sfântă față de Dumnezeu. Casa prim-diaconesei le va transmite celor care îi trec pragul bun gust și hărnicie. Chiar dacă în gospodărie treburile parcă nu se termină niciodată, există câteva lucruri care trebuie să fie încheiate și așezate întotdeauna. Prim-diaconeasa știe care sunt acelea.

Responsabilități și atribuții

În țara noastră, prim-diaconeasa este aleasă odată cu ceilalți slujbași, la alegerile generale ale comunității. Ca și diaconița Fivi, din vremurile apostolice, și prim-diaconeasa de astăzi are rolul de a le fi de ajutor multora.

Ajutorul și implicarea ei vor fi în primul rând de ordin spiritual și social. Prim-diaconeasa va fi receptivă la nevoile persoanelor mai în vârstă din comunitate. Privindu-se pe sine ca fiică a lor, îi va asculta, îi va încuraja și îi va sprijini la nivel practic.

Față de copiii și tinerii comunității, prim-diaconeasa va avea aceeași atitudine ca și față de propriii copii. Datorită experienței personale pe care o are cu Dumnezeu, ea are înțelepciune și resurse ca să ofere sfat și îndemn potrivit în momente de răscruce.

Prim-diaconeasa va sta alături și de familiile tinere. Fetele care nu au avut privilegiul unei educații practice în propria familie vor fi ajutate de aceasta. Sfaturile ei legate de gătit și de administrarea gospodăriei vor ajuta multe tinere să treacă mai ușor peste această perioadă de acomodare.

Din punct de vedere administrativ, prim-diaconeasa are privilegiul de a răspunde de buna întreținere a Casei Domnului. Prin grija acesteia, Casa Domnului va deveni așa cum scrie Scriptura: ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei (Apoc. 21:2). Departe de a vedea această responsabilitate ca pe o povară, prim-diaconeasa va fi întotdeauna un exemplu de implicare voioasă în bunul mers al comunității.

Nu este datoria ei de a face toate lucrurile singură. Prim-diaconeasa va coordona comitetul diaconeselor și va orândui activitatea, astfel încât fiecare să aibă ceva de făcut. Ea se va îngriji ca acestea să crească și să se dezvolte în posibilitățile de slujire.

Cele mai solemne îndatoriri ale prim-diaconesei sunt cele cu privire la pregătirea ocaziilor de botez și Sfânta Cină din comunitate. Aici nu trebuie permisă neglijența sau bălbăiala. Astfel, ea trebuie să manifeste o atenție deosebită pentru halatele de botez, ligheanele pentru „actul umilinței”, fața de masă, tăvița de pâine și păhărelele pentru must. Ele trebuie să fie întotdeauna curate și suficiente pentru desfășurarea în bune condiții a evenimentului.

Cu teamă sfântă și într-o atmosferă de consacrare, prim-diaconeasa va pregăti pâinea de Sfânta Cină. Dar niciodată nu va fi singură; la fiecare ocazie va invita și una sau două diaconese pentru ca și ele să învețe această organizare solemnă.

Binecuvântare și răsplătă

Prim-diaconeasa trebuie să fie o mamă a comunității. Pe lângă o conducere principală și echilibrată, comunitățile au nevoie de mame spirituale.

Nimic nu poate fi mai plăcut pentru o copilă a lui Dumnezeu decât sentimentul datoriei împlinite. Slujirea fără ambiție și egoism a lui Hristos și a Bisericii Lui va genera acel confort sufletesc neegalat de nicio împlinire pământească. Și răsplata nu este doar aceasta. „Bine slugă bună și credincioasă; ai fost credincioasă în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25:23). Acesta este invitația ca, așa cum L-a slujit pe Domnul aici, pe pământ, așa să Îl slujească și o veșnicie, în slavă.

Această pagină este rezervată pentru a răspunde întrebărilor adresate de cititorii și consultanții revistei noastre. Dorim, astfel, să fim aproape de dumneavoastră și să răspundem corespunzător la frământările spirituale întâmpinate. Adresa de contact este: **Curierul Adventist, str. erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190 sau curierul@adventist.ro.**

Vă mulțumim pentru colaborare!

ÎNTREBĂRI DESPRE INSPIRAȚIA BIBLIEI (V)

Interviu cu lect. univ. drd. **Florin Lăiu,**

realizat de **Virgiliu Peicu,** redactor-șef – *Curierul Adventist*

Virgiliu Peicu: Revenind la subiectul nostru, frate Florin, cum înțelegeți inspirația profeților?

Florin Lăiu: Inspirația profeților nu este o inspirație poetică. Versuri am scris și eu, unele mai reușite, însă darul profetic nu-l am, deci nu sunt divin-inspirat. Am și eu experiența călăuzirii lui Dumnezeu, în cercetarea critică, dar nu așa se definește inspirația autorilor biblici.

Profeții sunt însuflețiți de Duhul Sfânt, dar nu în sensul unei înviorări spirituale, de care toți avem nevoie, ci în sensul că sunt controlați de puterea Duhului prin dezvăluiri supranaturale și în vederea asigurării transmițerii curate a mesajului lor.

Profeții însă nu sunt „victime” ale Spiritului Sfânt, nu sunt posedați de Duhul. În exprimarea mesajului divin-revelat sunt manifestate capacitățile lor omenești, așa cum sunt, cu frumusețile și imperfecțiunile specifice, cu amprenta individuală și cu limitele personale. Dumnezeu nu a împiedicat niciuna dintre acele

greșeli omenești pentru care le-a dat altor oameni înțelepciunea de a le descoperi – și de a le îndrepta, dacă este necesar.

V. P.: Ați afirmat în prezentări publice că Epistolele lui Petru și ale lui Iuda ar fi influențate de apocriful lui Enoh. Cum putem verifica aceste afirmații și ce implicații ar avea ele în înțelegerea inspirației?

F. L.: Cartea lui Enoh se poate găsi astăzi în diverse limbi de mare circulație. În limba română a fost publicată de Editura Miracol (București, 1997). Poate fi găsită și descărcată de pe internet, după o simplă căutare pe Google.

V. P.: Dar această carte, zisă „a lui Enoh”, este totuși o apocrifă. Nu ar fi posibil ca acel pseudo-Enoh să se fi „inspirat” din aceste epistole, și nu invers?

F. L.: Și eu am crezut așa. Dar socoteala aceasta s-a evaporat. Programul meu de Biblie pe calculator conține și scrierile sectare de la Marea Moartă, între care se află textul aramaic al lui „Enoh”, din care s-au păstrat 11 fragmente (4Q201-212).

Dovezile existente arată că apocriful Enoh este mult mai vechi decât epistolele lui Petru și Iuda. Diferitele „cărți” care formează acest apocrif au apărut cu multe generații înainte de scrierile Noului Testament. Vorbim acum despre acele părți care se reflectă în Noul Testament. Aluziile și citatele din 1 și 2 Petru și Iuda trimit la cele mai vechi cărți din „Enoh”.

V. P.: Puteți da exemple?

F. L.: În primul rând, Iuda citează în mod explicit din „Enoh”. Atât autorul lui „Enoh”, cât și Iuda se referă la patriarhul Enoh (5:18-24), iar autorul apocrifei pretinde că este însuși Enoh. De aceea, nu ne mirăm că mulți l-au și crezut, inclusiv Iuda (14,15) care citează din 1 Enoh 1:9. Acest citat se găsește și în manuscrisul aramaic 4Q204, din care îmi permit să traduc fragmentul f1i:15-17:

„Iată, El vine cu miriadele Lui de sfinți (ingeri) ca să facă o judecată asupra tuturor și să piardă pe toți mișei, să pedepsească pe toți muritorii pentru faptele lor rele, pe toți

care s-au făcut vinovați în fapte și cuvinte, pentru toate cuvintele îngâmfate și dure pe care le-au spus despre El, acești păcătoși înrăiți.”

V. P.: Evident, este citat.

Gândul că aceste cuvinte au fost scrise cu trei veacuri înainte de fratele Iuda este uluitor. Totuși nu ar fi posibil, oare, ca această Carte a lui Enoh să provină chiar de la Enoh? Iuda spune că este vorba de al șaptelea patriarh de la Adam.

F. L.: Este adevărat că, potrivit genealogiei biblice, Enoh este al șaptelea de la Adam. Dar Iuda crede că apocriful din care citează este chiar scrierea patriarhului Enoh, așa cum pretinde apocriful, sau cel puțin că informațiile de acolo provin cumva de la Enoh, deși apocriful acesta nu a fost cunoscut până în epoca elenistă.

Cartea lui Enoh este scrisă într-un dialect iudeo-aramaic, nu pretinde că ar fi fost tradusă dintr-o limbă mai veche. Nici un autor vechi-testamentar nu a avut cunoștința de această carte. Niciodată evreei nu au recunoscut-o ca fiind autentică, deși a fost populară. Creștinii nu au acceptat-o nici măcar între apocrife. Ortodocșii etiopieni sunt singurii care pretind că versiunea etiopiană este cea originală și că provine de la patriarhul Enoh. Dar cercetările dovedesc că textul etiopian este o traducere târzie. (Etiopienii au multe asemenea credințe, cum ar fi aceea că originalul chivotului se află în Etiopia.)

Nu putem presupune că un text antediluvian s-ar fi păstrat atâta timp. Din acea eră nu ne-a rămas nici măcar relieful geografic, nicio urmă de uriaș, cu atât mai puțin o carte. Chiar în piatră să fi fost scrisă și tot nu supraviețuia până în epoca elenistă.

V. P.: Deci, vrei să spuneți că Iuda citează din falsul Enoh și în mod greșit crede că acele cuvinte îi aparțin patriarhului Enoh?

F. L.: Exact.

V. P.: Este totuși straniu. Aveți și alte argumente?

F. L.: Da, există și alte expresii și concepte pe care Iuda le-a preluat din acest apocrif. De exemplu, tema îngerilor care și-au părăsit rostul și au fost pedepsiți pentru „păcat contra naturii”, ca și cetățile din câmpie (v. 6,7), este dezvoltată în apocriful lui Enoh (15:3-9). Aceasta este o interpretare fantastică la Geneza 6, unde fiii lui Dumnezeu ar fi fost îngeri care s-au îndrăgostit de pământence. Astfel, păcatul îngerilor este localizat înainte de Potop, nu înainte de Geneză.

Ideea este preluată și de Petru, în 1 Petru 3:19,20, unde „spiritele din închisoare” sunt aceiași îngeri legendari din apocriful lui Enoh (18:14-16; 21:4-10), care se răzvrătiseră pe vremea lui Noe (2 Petru 2:4, cf. 1 Enoh 6-7). Este interesant de observat că înainte de apariția Noului Testament, „Enoh” a fost singura carte care dramatiza conflictul cosmic care a afectat lumea, între îngerii loiali și îngerii rebeli.

Chiar și unele scene din Apocalipsa ne amintesc de apocriful lui Enoh: cailor vor înota într-un râu de sânge (1 Enoh 100:3, cf. Apoc. 14:20), descrierea cetății de cleștar (1 Enoh 14:12; 71:5, cf. Apoc. 21), pedeapsa îngerilor răi (10:4b-7, 11-13, cf. Apoc. 20:1-3, 7-10) etc.

V. P.: Ce concluzii trageți dvs. din datele acestea?

F. L.: În cadrul subiectului inspirației divine, observațiile acestea dovedesc că autorii biblici pot transmite informații și din alte surse decât cele cerești sau biblice. Surse neinspirate, apocrife, sunt acceptate de unii dintre ei, uneori cu tot cu credința implicită că ar fi autentice și exacte. Am dat câteva exemple din apocriful Enoh, dar există și altele.

Pentru a evalua însă în mod cinstit acest fenomen, să ne amintim că am fost avertizați (E. White, *Selected Messages*, vol. 1, p. 20-22), că retorica, logica, limbajul și modul de gândire al autorilor inspirați nu sunt inspirate. Inspirat sunt mesajele pe care le-au transmis ei. De exemplu, mesajul epistolei lui Iuda se îndreaptă împotriva nicolaitismului, o teologie creștină a harului interpretat ca libertinism.

Avertizarea lui Iuda cu privire la pedeapsa divină este inspirată, ca și convingerea că Dumnezeu ne poate feri de cădere (v. 24). Dar nu este necesar să acceptăm ideea lui că patriarhul Enoh ar fi scris apocriful citat, nici că îngerii rebeli ar fi fost legați cu lanțuri și aruncați în abis ori că păcătoșii sodomiti suferă „pedeapsa unui foc veșnic”. Să ne concentrăm atenția asupra mesajului. Restul este fundal, atmosferă și ornament.

V. P.: Vă mulțumesc, deocamdată. Sunt nerăbdător să continuăm.

F. L.: Cu plăcere. Și eu vă mulțumesc.

Stabilește-ți valorile

În prima parte a lunii februarie, la Târgu-Mureș, în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea de pe strada Remetea, a avut loc Festivalul Companionilor de etnie maghiară, cu tema: „Stabilește-ți valorile”. Au participat peste 130 de adolescenți, iar programul festivalului a fost unul complex.

În prima parte a evenimentului, cei prezenți și-au stabilit propria scară de valori și apoi au discutat pe marginea acestui subiect. A urmat un seminar cu titlul: „Eu, religia și cultura”, prezentat de invitatul special – pastorul Hal-mágyi József-Attila.

„Scopul a fost ca fiecare tânăr să-și stabilească, pe parcursul acestei zile, un set de valori definitorii pentru viață”, a declarat reprezentantul organizatorilor.

Programul a continuat și după-amiază și a fost condus de Fulop Edmond, asistent-director în cadrul Departamentului de Tineret, Conferința Transilvania de Sud. Tinerii care au fost la eveniment au prezentat într-un mod creativ câte o valoare pe care au ales-o, în prealabil, ca fiind definitorie pentru ei.

Tot în cadrul acestui program au fost premiate grupele câștigătoare la concursul de memorare a Bibliei, cu numele: „Ctrl Save”. S-au remarcat grupele din Târgu-Mureș A și Reghin B.

Convenție Explo cu dâmbovițeni

În perioada 10-13 februarie, la Valea Popii, județul Prahova, s-a desfășurat Convenția Instructorilor de Exploratori din județul Dâmbovița, cu tema: „Sunt o operă de artă... în mâna Lui”. Timp de 3 zile, cei 20 de instructori prezenți la eveniment au putut acumula informații noi din domeniile legate de activitatea unui instructor de exploratori.

Ovidiu

Pascu, responsabilul programului de exploratori, a susținut un seminar unde cei prezenți au primit informații despre: organizarea unei tabere, informații practice legate de meteorologie, de realizarea și folosirea unor noduri în diferite situații, viața de tabără, alegerea locului pentru campare, montarea cortului și alte date necesare pentru o viață de tabără.

În program a fost inclus și un seminar de psihologie a copilului de vârsta exploratorului, susținut de Cristina Neagu, instructor de exploratori din București, incluzând particularități fizice emoționale sociale și de gândire specifice vârstei.

Știri

„Ziua Îndrăgostiților: între ocazie anuală și responsabilitate cotidiană”

În data de 11 februarie, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea „Betania” din Timișoara a fost gazda unei întâlniri mai puțin obișnuite la care au fost prezenți 40 de tineri din Timișoara. Alți 200 de tineri sau alăturat prin intermediul paginii web a Departamentului Tineret al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, regiunea Banat – www.tinbanat.ro

Tema a fost: „Ziua Îndrăgostiților: între ocazie anuală și responsabilitate cotidiană”. Subiectul le-a deschis gustul pentru întrebări atât tinerilor din sală, cât și celor de acasă. Ei s-au implicat activ în discuții, prin intermediul canalului de chat pus la dispoziție.

La eveniment au fost invitați: psihologul Nușa Gherzan, Vasile Burleanu, capelanul Asociației Studențești AMiCUS Timișoara, și Narcis Ardelean, directorul Departamentului Tineret al Conferinței Banat, moderați de Erick Csergezan, asistent-director Departamentul Comunicare din cadrul aceleiași Conferințe. Ei au răspuns întrebărilor adresate, încercând să ofere soluții și idei practice în problemele și situațiile prezentate.

ADRA se pregătește de aderarea la FOND

Pe 1 februarie, la Predeal, județul Brașov, ADRA România a obținut votul favorabil pentru aderarea la Federația Organizațiilor Nonguvernamentale pentru Dezvoltare din România (FOND).

„Ne-am dorit mult ca ADRA România să facă parte dintre organizațiile nonguvernamentale care alcătuiesc FOND, pentru că, în cea mai mare parte, avem obiective și misiune comună”, a declarat Sorin Goleanu, director executiv ADRA România. Acesta a mai spus că așteaptă momentul când ADRA România va deveni membră în această Federație.

ADRA România mai este membră a Federației Organizațiilor Neguvernamentale pentru Protecția Copilului din țara noastră (FONPC) din 2003, iar din martie 2008 este furnizor de servicii sociale acreditate pentru Centrul de Consiliere și Sprijin pentru Victimele Dezastrelor Naturale și Centrul de Informare și Consiliere pentru Persoanele aflate în Dificultate.

Autoritățile guvernamentale din Coreea de Sud doresc limitarea libertății activităților misionare în țările musulmane

Organizațiile creștine din Coreea de Sud sunt îngrijorate că autoritățile guvernamentale vor limita libertatea de a desfășura activități misionare în țările cu populație musulmană.

Guvernul de la Seul încearcă să restrângă posibilitatea sud-coreenilor de a se angaja în activități care ar putea să le pună viața în pericol. Eforturi în acest sens au existat încă din 2004, când un tânăr misionar sud-coreean a fost răpit și ucis de insurgenții din Irak.

Ministrul de externe sud-coreean a anunțat că va intra în vigoare o nouă lege prin care se va interzice acordarea de pașapoarte persoanelor care au fost pedepsite sau amendate în alte state pentru desfășurarea de activități ilegale. În funcție de gravitatea faptei comise într-o altă țară, sud-coreenilor ar putea să le fie refuzat dreptul de a avea un pașaport pentru o perioadă de la unu la trei ani, notează news.asiaone.com.

Expresia „activitate misionară” nu s-a regăsit în anunțul ministrului de externe. Totuși liderii creștini din Coreea de Sud susțin că guvernul țintește, prin această lege, tocmai acest gen de activitate.

ASI România sponsorizează autorizarea/acreditarea școlilor adventiste din România

ASI România a hotărât ca pe tot parcursul acestui an, începând cu 1 martie, să vină în ajutorul instituțiilor de învățământ adventiste de toate nivelurile (preșcolar, primar, gimnazial, liceal) din România. Ajutorul se referă la subvenționarea taxelor de autorizare/acreditare solicitate acestor instituții de către Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.

Instituțiile interesate vor trimite o solicitare către ASI România împreună cu o copie după ordinul de plată care să confirme efectuarea acestei plăți către ARACIP, urmând ca suma plătită să fie returnată de către ASI.

Vicepreședinte ASI România,
prof. univ. dr. Leonard Azamfirei

Convenția ASI Europa

În perioada 15-19 iunie 2011, va avea loc Convenția ASI Europa în orașul Constanța, din Germania. Înscrierile se fac pe site-ul: www.asi-europe.org. Pentru a obține informații suplimentare, va puteți adresa și secretariatului ASI România, la numărul de telefon: 0265.320.548 sau 0723.66.97.97, sau prin e-mail la adresa: office@asiromania.ro

Întâlnirea membrilor AFDMC

Membrii Asociației Foștilor Deținuți pentru Motive de Conștiință (AFDMC) sunt invitați în Sabatul din 28 mai 2011 la cea de-a XIX-a Convenție a AFDMC. Întâlnirea se va desfășura în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea „Sărării” din Iași, str. Sărării, nr 127.

Tema acestei întâlniri va fi: Domnul a stat lângă mine și m-a întărit! (2 Tim. 4:17)

Motto: Pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu! (1 Petru 4:11)

Pentru detalii: tel. 0744.51.31.24;
e-mail: fostidetinitiazs@gmail.com

Întâlnirea pensionarilor adventiști europeni

Începând cu anul 1985, AFA (Asociația Pensionarilor Adventiști Francofoni) a organizat întâlniri și reuniuni anuale ale pensionarilor adventiști. Întâlnirile s-au desfășurat în campusul adventist din Collonges, Franța, și vizau în mod deosebit pensionarii din activitatea pastorală, evangheliștii, cadrele didactice, personalul medical și cel administrativ.

Pentru acest an, întâlnirea este deschisă tuturor pensionarilor adventiști din domeniile amintite de pe teritoriul Diviziunii Euro-Africa.

Întâlnirea va avea loc între 31 august și 4 septembrie 2011 în campusul adventist din Collonges, Franța.

Mai multe informații puteți afla contactând:

Adolf and Janine Kinder
463, route du Rosay
F - 74700 Sallanches
E-mail: adi.kinder@orange.fr
Tel. / Fax: 0033 (4) 50 58 10 01

Rubrică realizată de **Adrian Dobre**,
Departamentul Comunicare,
Uniunea Română

Scrisoarea cu surprize

Trăiau odată, nu departe de pădure, la marginea câmpului înconjurat de dealuri, doi frățiori și părinții lor. Era cam pe la sfârșitul lui februarie când Mark și Mara și-au dat seama că vine cu grăbire ziua mamei, iar ei se frământau din vreme ce surpriză să-i mai facă.

Să-i ascultăm ce planuri ticluiau cei doi atunci când noaptea pitise orice vietate în întunecimea ei.

Stăteau în camera lor, cu coatele pe geamul ce dădea spre răsărit și cu ochii ațintiți spre constelația lor preferată, Orionul.

Mamei îi plăceau foarte mult stelele, iar ei învățaseră să recunoască multe constelații. Atunci când încercau să pună la cale cele mai tari planuri, parcă se inspirau de la stele:

– Eu zic să-i cumpărăm mamei o stea din Orion, spuse fetița. Vezi steaua aceea cea mai strălucitoare din stânga de sus.

– Betelgeuse! Nu-ți amintești că așa-i zice? Și ce să facă mama cu o stea, că nici nu încapă în casă și nici în curte, și apoi e așa departe.

– Bine, bine, atunci să-i luăm o bucată de pământ pe Lună, să-și facă o grădină cu margarete.

– Pe Lună nu crește nimic, spuse Mark pe un ton serios și gânditor.

– Atunci, vezi salcia aceea din spatele grădinii?

– Da, abia o zăresc, că mi-a intrat întunericul cam rău în ochi. Ce-i cu salcia?

– Ce-ar fi s-o umplem sau s-o împodobim cu flori de ziua ei: cu ghiociei, cu zambile și frezii. Apoi o invităm pe mama sub ea; cu siguranță va fi cea mai frumoasă amintire.

– Da, asta ar fi o idee, dădu aprobator băiețelul din cap. Acum să-ți zic și planul meu. Îți mai amintești ce ne făcea mama când eram mici?

– Păi, să începem cu cele mai puțin plăcute amintiri. Ne punea șosete cu spirt când eram răciți și făceam febră.

– Și ceai cald de nuci cu unt când tușeam.

– Acum să mă gândesc la ceva dulce: lebede din bezele.

– Și arici din cartofi...

– Și bărcuțe din ouă...

– Mie cel mai mult îmi place că mama iubește

iară și că ne plimbam în pădure cu zăpada până la genunchi.

– Da..., și primăvara mergeam după viorele.

– Și ne jucam pititea prin lanul de grâu copt vara...

– Și făceam împreună munți de frunze toamna și apoi ne tolăneam în ele și urmăream păsărelele în copacii desfrunziți.

– Și lansam împreună bărcuțe pe lac... sau mergem cu cortul la munte și ne făceam adăposturi din crengi...

– Bine, și ce-i cu toate astea?! Întrebă nelămurită fetița.

– Păi mă gândeam să-i facem mamei o scrisoare...

– O scrisoare? Asta facem în fiecare an, nu-i nimic nou.

– Da, dar asta e o scrisoare specială, foarte specială.

O să-i scriem mamei că atunci când noi vom fi mari, mai mari ca ea...

– Asta mă încurcă rău. Cum adică mai mari ca ea?

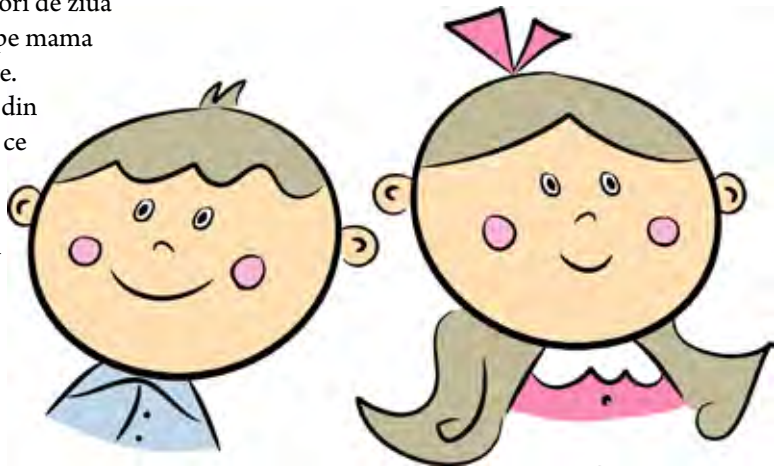
– Da, noi o să-i punem șosete cu spirt când va răci și o să-i cumpărăm ce-și dorește și o să ne plimbăm prin pădure cu ea și o să stăm de vorbă ca oamenii mari.

Când n-o să mai poată urca pe munte cu noi, o să-i facem munți de frunze în curte, ca atunci când ne făcea ea nouă.

– Acum, înțeleg! O să-i dăm scrisoarea asta specială ca să știe că mereu vom petrece timp cu ea, iar când vom crește, așa cum și mama petrece timp cu noi. Da' te mai rog ceva!

– Zi!

– Să-i dăm scrisoarea asta specială sub salcia împodobită cu flori.

Cora Dumitru

Ionatan

sau redeșteptare realizată

Cantonați în Ghibea, „la marginea cetății” (1 Sam. 14:2), regele și oamenii săi trăiau o stare de apatie și resemnare. Viitorul nu se arăta roz, așa că Saul, stând sub un rodiu, nici nu observă că fiul său Ionatan lipsește de o bună bucată de vreme din tabără (v. 17). Cetele vrăjmașe pustiau deja țara, armele erau extrem de puține (13:17-22), sentința rostită de Samuel revenea ca un ecou dureros (13:13,14), iar compania preotului Ahia îi amintea de I-Cabod și de dezastrul întâmplat nu cu mult timp în urmă (cap. 4).

Scena se schimbă brusc, pentru că așa, ca din senin, redeșteptarea reaprinde entuziasmul în sufletele evreilor: inamicul se retrage inexplicabil, fuge în toate direcțiile, îngrozit de o putere supranaturală (14:16,17). Scenele de pe front confirmă faptul că biruința este o certitudine.

Tot brusc, Saul vrea să fie cât se poate de religios și poruncește: „Adu încoace chivotul lui Dumnezeu!” (14:18). Însă, fără să termine de vorbit, contramandea ordinul și îi strigă preotului: „Trage-ți mâna” (v. 19). Nu e prima dată când arată că nu-i place să stea de vorbă cu Dumnezeu. Religia

lui Saul este o problemă de imagine publică, nu de prietenie cu Domnul. Nu e de mirare că ordinele de luptă care au urmat au fost arbitrare și arogante, pornite dintr-un zel fals (v. 24), în stare să-l facă să încerce să-l execute chiar pe omul folosit de Dumnezeu pentru aducerea trezirii și a biruinței (v. 44,45).

Ionatan, eroul redeșteptării

Acțiunea lui Ionatan ne descifrează simplu și clar secretul redeșteptării. Detaliile consemnate în 1 Samuel 14 ne spun cum este omul redeșteptării și ce metode folosește pentru aducerea trezirii.

În primul rând, religia nu este pentru Ionatan o chestiune de imagine sau o mască purtată la biserică sau în alte ocazii.

El este un om al credinței, pentru care Dumnezeu este mai important decât numerele, oricare ar fi ele: statistici, proiecte, resurse, realizări (v. 6). Curajul său de om pocăit este contagios, astfel, tovarășul lui de arme este gata cu trup și suflet să-l urmeze în aventura credinței.

Ionatan nu urmărește spectacolul și popularitatea. Nu a făcut nicio aluzie cerându-i Bisericii să se roage pentru proiectul său riscant. Pentru el, lucrurile erau clare: tot creditul îi aparține doar lui Dumnezeu. Nimic pentru sine!

Dar ce putem spune despre aspectul legal sau oficial al gestului lui Ionatan? Este, evident, nonconformist. Tradițiile, aprobările și regulamentele l-ar fi „pus în banca lui”, însă el trece peste toate acestea curat de orice intenție de a brava: biruința era idealul care sufoca tot ce era egoist și meschin. Pe coate și pe genunchi (v. 13), ignorând orice strategie militară, se aruncă spre vârful muntelui, deplin încredințat că biruința este a Domnului.

Redeșteptare: dar cum?

Am ajuns să vorbim iar și iar despre redeșteptare, ca despre un

vis care întârzie să se împlinească. Repetând mereu același demers nereușit pentru redeșteptare, este ilogic să ne așteptăm la rezultate diferite. Până și firea ne învață că este necesar să schimbăm ceva în modul nostru de a aborda redeșteptarea. Dacă folosim o cheie care nu descuie nimic, atunci să căutăm adevărata cheie. Fără să se agite, fără să îi acuze pe alții, Ionatan a găsit-o.

Ionatan „acționa sub influența și la porunca Cuiva mai mare decât un general omenesc...”, el era un instrument pe care Dumnezeu l-a folosit”. (*Conflict and Courage*, p. 152)

Ionatan s-a angajat personal în misiune. „Să nu așteptăm o redeșteptare în întreaga Biserică sau o convingere specială... Este cel mai bine pentru noi să fim treji individual... Să ne hotărâm să ne dedicăm Domnului, nu doar ca Biserică, dar și ca indivizi... Nu așteptați unul după altul. Nu priviți în jur pentru a vedea dacă vecinul vostru are de gând să se consacre, ci, știind că fiecare va da socoteală pentru sine înaintea lui Dumnezeu...”, să ne apropiem de Dumnezeu.” (Ellen White, *ST*, 16 ianuarie 1893).

Ionatan știa ce este rugăciunea; cuvântul, legea și intervențiile lui Dumnezeu aveau prioritate absolută în programul său. Astfel, chiar dacă în vârful muntelui era inamicul, alpinismul spiritual îi garanta reușita.

Dacă ar fi avut cărțile inspirate, cu siguranță Ionatan ar fi subliniat și aceste chei ale redeșteptării: „numai atunci când Legea lui Dumnezeu va fi restabilită”, „când spiritul lumesc va fi îndepărtat”, „doar dacă ne vom smeri înaintea Domnului”, „când vom ajunge să înțelegem ce înseamnă Apocalipsa”, „atunci când Domnul Isus va fi înălțat ca unică speranță”, „redeșteptarea poate fi așteptată doar ca răspuns la rugăciune”. Domnul să ne dea credința și izbânda lui Ionatan!

SOVATA

Casa de Pensii a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea,
pune la dispoziția celor interesați spațiul de refacere din stațiunea Sovata.
Cele 11 camere vor putea fi folosite în serii de câte 10 zile după cum urmează:

- Seria I – 20 Iunie – 30 Iunie
- Seria II – 04 Iulie – 14 Iulie
- Seria III – 18 Iulie – 28 Iulie
- Seria IV – 01 August – 11 August
- Seria V – 15 August – 25 August
- Seria VI – 29 August – 08 Septembrie
- Seria VII – 12 Septembrie – 22 Septembrie

Programările se fac la Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe
a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din str. Erou Iancu Nicolae nr.38-38A, Voluntari, Ilfov,
cod 077190, O.P.Pipera; tel.: 021/269.03.38, e-mail: casapensii@adventist.ro.

Plata, atât pentru masă, cât și pentru cazare se face integral la Casa de Pensii:

1. În contul: RO70BRDE445SV23727864450 – BRD Sucursala Jolie Ville.
2. La casieria Casei de Pensii – Uniunea de Conferințe

Casa de odihnă este disponibilă, nu doar în sezonul de vară, ci pe tot parcursul anului.
Acest spațiu poate fi folosit atât pentru refacere și excursii, cât și pentru întâlniri de lucru
pentru grupuri organizate de 25-30 persoane.

Copiii sub 4 ani sunt scutiți de la plata cazării și a mesei, iar cei cu vârsta între 4 – 14 ani
beneficiază de o reducere de 50 %.

Dorim să aveți zile de neuitat în sejurul dumneavoastră la Casa de odihnă Sovata.

